

BØRNETEATER

NR. 141 • MAJ 2007

avisen

Hvad med statsensemblet?

Corona La Balance er blevet evalueret

Side 2-3

Børneteateret under lup

Redegørelse skal kaste lys over dansk børneteater

Side 3

Det var godt

Festival 2007 i Viborg blev en fin oplevelse

Side 4

Anmeldelser

Læs anmeldernes vurdering af 17 nye forestillinger

Side 5-13

Årets Reumert

Marionetteatret i Kongens Have løb med prisen for Årets Børneteaterforestilling

Side 15

Magasinpost B

Teatercentrum i Danmark
Axeltorv 12, Bygning D
1609 København V

02294

En særlig tak til PostDanmark...

...der med ganske kort varsel har dikteret et nyt adressefelt midt på avisens forside og således sikret, at æstetikken ikke tager overhånd. Man KAN – vist nok – betale sig fra denne totale mangel på teknologisk fremkommelighed og service hos PostDanmark – men Børneteateravisen lider fortsat under de markante portoforhøjelser. Vi beklager dog – meget – og arbejder videre med sagen...

Red.

Odsherred Teaters 'Rejsen hjem' var en af de mange gode oplevelser på Festival 2007. Anmeldelse side 8. Foto: David Trood

Henrik Køhler – ny leder af Teatercentrum pr. 1. august. Foto: Søren Kløft

Ny leder af Teatercentrum

Udvalget for Børneteater og Opsøgende Teater (UBOT) har ansat Henrik Køhler som ny leder af Teatercentrum (TC), der er udvalgets sekretariat.

Henrik Køhler (46), der er far til fire børn i alderen 9-19 år, kommer fra Jytte Abildstrøms Teater/Riddersalen, hvor han siden 2000 har været skuespiller og senest administrativ leder. Han er tillige formand for BørneTeaterSammenslutningen (BTS). Han har her blandt mange andre organisatoriske opgaver også haft sæde i det arbejdsudvalg, der kom med anbefalinger til en ny egnsteaterlov.

Henrik Køhler, der er uddannet skuespiller fra Statens Teaterskole i 1987 og tillige har merkonomstudier og teatervidenskab bag sig, tiltræder som leder af Teatercentrum 1. august 2007 – og stopper derfor som BTS-formand ved næste generalforsamling.

Det er UBOT's klare forventninger, at Henrik Køhler vil kunne promovere såvel Teatercentrum som dansk børneteater i en periode, hvor børneteateret er under pres som følge af kommunalreform og økonomiske nedskæringer.

Køhler selv indvarsler en ny kurs. Under den nys overståede festival i Viborg benyttede han lejligheden til at pointere, at UBOT/TC's tre kerneområder – festivalen, Den Røde Brochure og Børneteateravisen – er til stadig diskussion, men at et af hans hovedarbejdsfelter vil være øget synlighed, herunder kontakt til kommuner, politikere m.m.

»Jeg glæder mig meget til at komme ud og møde børnekulturkonsulenterne, formidlerne og forvaltningerne for at synliggøre vores område endnu mere. Min ambition er at gøre Teatercentrum til det, der ligger i navnet: Centrum for børneteater – og det er centrum både for branchen og for brugerne,« siger Henrik Køhler.

caj

Fyrtårn i vadestedet

Statsensemblet for børneteater har netop fået evalueret sin første halve periode. Lige nu ved Corona La Balance så ikke, om man skal fortsætte udover næste sæson eller så småt indstille sig på en tilværelse som forhenværende fyrtårn for børneteater...

Af Carsten Jensen
Illustration:
Bob Katzenelson

Scenekunstudvalget anbefaler det, den teaterkyn-dige evaluering anbefaler det, og statsensemblet har selv søgt om det – men Corona La Balance aner ikke, om man får en et-årig forlængelse som landets første statsensemble for børneteater.

Ventetiden udspringer af, at der netop har været vagtskifte i såvel Kunstrådet som Scenekunstudvalget (SKU), og fra Kunststyrelsen meddeles det lakonisk, at da det nye Kunstråd endnu ikke har holdt sit første møde, kan man intet sige om forlængelse af det nuværende statsensemble, endsige tidsplaner eller økonomiske modeller for samme.

Men Kunstrådet har væsentligt færre penge end det forrige råd – mod tidligere 40 mio. kr. årligt er der på finansloven for 2007 blot afsat fem mio. kr. Fortsætter den tendens, ligger ligger der en kæmpeopgave for den nye udgave af såvel Kunstrådet som Scenekunstudvalget, hvis de skal skaffe midler til både en forlængelse og en evt. videreførelse af statsensemble-ordningen.

Lige nu står Corona La Balance altså i den situation, at man måske slet ikke er statsensemble efter næste sæson og derfor må igang med at søge SKU om støttemidler på 'normal' vis som et hvilket som helst andet teater.

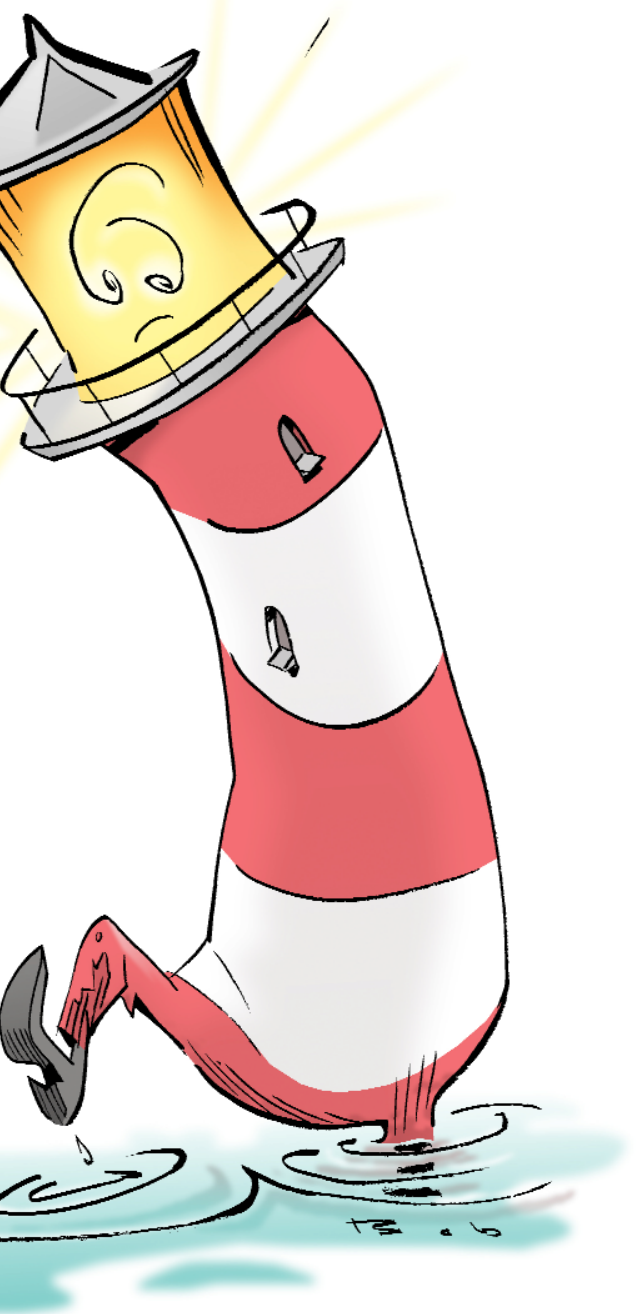
Teaterfusionen Corona Danseteater og Theater La Balance HAR dog besluttet sig for at fortsætte det kunstneriske parløb. Omend det må forventes at blive på et noget lavere (økonomisk) blus end det nuværende, hvor den indgåede aftale med Kunstrådet

og SKU betyder et budget på ni millioner kroner årligt i tre år.

For disse penge har statsensemblet leveret en imponerende række forestillinger, teaterlaboratorium, div. samarbejdsprojekter m.m. – og senest en spritny international festival for scenekunst for børn og unge, SpringFestival 2007.

For tidlig evaluering

Når dertil kommer, at Corona La Balance med blot et halvt års varsel har skullet løbe en helt ny ordning i gang med mange forvent-

ninger til aktiviteter, synlighed m.m., forekommer resultatet absolut tilfredsstillende.

Det er da også så nogenlunde den overordnede konklusion på den evaluering af statsensemblet, der har pågået de seneste måneder.

I kommissoriet for det nye statsensemble, der havde sin officielle start 1. juli 2005, lå nemlig, at ordningen skulle evalueres allerede efter halvandet år – dvs. en vurdering af etableringsfasen, driften, forestillinger og andre aktiviteter.

Corona La Balance og den udpegede evaluatør – dramaturg, børneteateranmelder og nu ph.d. Kirsten Dahl – er rørende enige om, at det faktisk er alt for tidligt i et svært og kompliceret forløb, men ikke desto mindre foreligger der altså en større skriftlig evaluering af det foreløbige arbejde.

'Corona La Balances aktivtetsvalg og visioner er styret af fem ting: At åbne døre,

at favne bredt, at være innovative, at være samlingspunkt for hele børneteaterområdet og at skabe synlighed til børneteaterområdet', hedder det i et af rapportens indledende afsnit.

Og selvom evalueringsrapporten både roser indsatsen og munder ud i anbefalinger om forlængelse af det nuværende statsensemble og bedre vilkår for ordningen fremover, er der også blevet plads til en beskrivelse af det øvrige børneteaterområdes reaktion, der udover glæde over initiativet også giver plads til manglende begejstring og efterlysning af (endnu) større synlighed.

Alligevel er listen over (gode) forestillinger og andre aktiviteter lang. Og den burde egentlig være længere, idet Kirsten Dahl har valgt at se bort fra de forestillinger, som Corona og Theater La Balance arbejdede med op til og efter udvælgelsen til statsensemble og følgelig 'tog med' – og som de i øvrigt

BØRNETEATER • avis

ISSN: 0900-0291

UDGIVER:

Teatercentrum i Danmark
Axeltorv 12, Bygning D · 1609 København V
Tlf. 35 30 44 00 · Fax: 35 30 44 01
e-mail: info@teatercentrum.dk
www.teatercentrum.dk

• REDAKTION:

Carsten Jensen (ansvarshavende)
e-mail: bta@teatercentrum.dk

• LAYOUT: Ulf Skov

• TRYK: Elbo Avistryk A/S

• **DISTRIBUTION:** Børneteateravisen (4 numre årligt) samt Den Røde Brochure (udkommer i april) sendes gratis til alle institutioner, skoler og andre potentielle aftagere af børneteater. Private abonnenter betaler 125 kroner årligt, inkl. moms. Bestilling og afbestilling foretages skriftligt til Teatercentrum. Meddelelse om adresseændring og udeblevne numre rettes i første omgang til det lokale postkontor.

BTA 142: Næste nummer udkommer i september 2007

DEADLINE: 25. august 2007

ANNONCER: Aftales senest en uge før deadline

Redaktionen af dette nummer er afsluttet 10. maj 2007

Statsensemblet for børneteater

- Består af en fusion af Theater La Balance og Corona Danseteater.
- Kunstneriske ledere; Marc van der Velden, Lotte Faarup og Jørgen Carlsund
- Budget: 9 mio. kr. årligt over tre år (18 mio. fra Kunstrådet, 9 mio. fra RBOT/SKU-pulje)
- Tidslinje:
Udpeget 1. dec. 2004
Officiel start 1. juli 2005
Evalueret: Foråret 2007
Officielt udløb: 30. juni 2008

stadig har på repertoiret. Teaterfusionen HAR jo ikke produceret i et vakuum i sæsonen op til den officielle ensemblestart. Og ikke mindst den finurligt moderne fortolkning af 'Prinsessen på ærten' er et kvalitetsbevidst statsensemble værdigt.

Evalueringen er helt på linje med Kunstrådet og Scenekunstudvalget i sine anbefalinger, som bl. a. er: – at Corona La Balance bevilges et ekstra år som statsensemble for at gennemføre projekter og få tid til at indstille sig på at trappe ned.

– at ordningen med statsensemble for børneteater bør fortsættes – helst med fire- eller fem-årsperioder eller tre-årige med mulighed for tre års forlængelse. – at det økonomiske fundament opskrives til fx. 8 mio. kr årligt (mod Kunstrådets nuværende 6 mio. kr., red.). Og en længere forbedelsesperiode, fx. et år.

Intet teaterhus

Jørgen Carlslund, en af statsensemblets tre kunstneriske ledere, glæder sig over evalueringens ret entydige konklusioner, men mener i øvrigt ikke, at Corona La Balance kan bruge evalueringen i det fremadrettede arbejde.

»Vi vil selv samle op og evaluere, når vores tid som statsensemble er forbi. Lige nu håber vi på et års forlængelse, samtidig med at vi går igang med at lave en 'almindelig ansøgning' til Scenekunstudvalget for sæson 2008-2009. Vi har ikke taget stilling til, om vi i givet fald vil sige ja tak til tre år mere. Egentlig er vi tilhængere af et roterende system, så andre børneteatre tager over, men selvføl-

gelig kunne det være dejligt at høste frugterne af det hårde arbejde,« siger Carlslund, der erkender, at det har været en meget travl tid for statsensembets ledelse og ansatte.

Det har faktisk været så hårdt, at folk i perioder har været sygemeldt på skift...

Meget er dog nået, men man har IKKE fået et stort teaterhus for scenekunst for børn og unge, endsige et rimeligt fast spillested for ensembles egne forestillinger. I øvrigt helt i tråd med Kunstrådets første formand, Lars Liebsts, tidlige udmelding om, at der ikke var 'penge til mursten'.

»Men vi vil arbejde videre på et børneteaterhus, når vi fratræder som statsensemble. Og det skal være et producerende teaterhus og ikke 'bare' en åben scene,« siger Jørgen Carlslund om det projekt, som så mange håber på, men som p.t. synes at ligge et godt stykke fra den umiddelbare realisme.

Der er dog ingen tvivl om, at et manglende samlende sted for Corona La Balance – der har måttet holde til på de to fusionsteatres gamle adresser – har været en alvorlig hindring for synliggørelses-effekten.

Tilbage står, at statsensemblet har fået luftet kunstneriske visioner og vist kontinuerlig kvalitet og formålet 'at skabe udfordrende og vedkommende forestillinger, der møder publikum i øjenhøjde', som statsensemblet selv har formuleret det

Man har arbejdet med synligheden i forhold til de enkelte forestillinger, i forhold til formidlere, i forhold til kolleger og området som sådan (dramatikervæksthus, formidlerarrangemen-

ter m.m) – og altså lanceringen af en helt ny festival. Turneaktiviteten i ind- og udland har været markant, og man har måttet sige nej til en del invitationer.

Mens disse linjer skrives, er statsensemblet dog selvfølgelig med ved Kunstrådets to store børneteaterfremstød: I New York i maj, hvor fem danske børneteatre med 69 opførelser netop har vist flaget – og i Kina i to uger i maj/juni, hvor tre danske børneteatre gæster udvalgte byer.

Ministerens udspil

BørneTeaterSammenslutningen (BTS) roser i evalueringsrapporten statsensemblet for samarbejdsinitiativerne over for de store teatre uden for området, for informationsniveauet over for resten af børneteaterområdet – og kritiserer samtidig Kulturministeriet for ikke mere aktivt at have taget 'medejerskab' af ensemblet og brugt det til udlandsfremstød osv.

BTS støtter i øvrigt Corona La Balances ønske om et års forlængelse – men mener principielt, at perioden bør være fem år og at økonomien bør være bedre og gearret til også at begå bommerter...

Lige nu er det op til kulturministeren/Kunstrådet at undgå sådanne – ved at finde pengene til at gøre arbejdet færdigt for landets første statsensemble for børneteater og ved at fastholde det gode initiativ, som de selv har stået fadder til.

Evalueringsrapporten ligger på Kunststyrelsens hjemmeside:

http://www.kunststyrelsen.dk/db/files/ekstern_evaluation_af_statsensemble_1.pdf

Så I giraffen?

Statsensemblet for børneteater var 25.-29. april vært for en fem dage lang festival for international scenekunst for børn og unge med deltagelse af en række af gode danske og en håndfuld udenlandske forestillinger.

Festivalen grupperede sig omkring Dansescenen og Kanonhallen på Østerbro i København. Vejret var upåklageligt, fremmødet rimeligt – og de udendørs aktiviteter en succes. Ikke mindst det catalanske gadeteater Xirriquiteulas opstyltede giraffer gik rent ind – eller rettere ud...

Det er endnu ikke endeligt besluttet, om der også bliver en SpringFestival næste år.

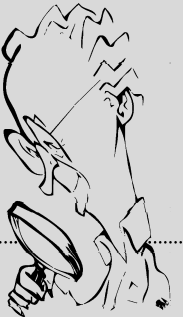
SpringFestivalen blev i øvrigt åbnet af kulturminister Brian Mikkelsen (K), der endnu engang fremhævede dansk børneteaters kvaliteter som kunst og eksportvare. Og så modtog Viborg Kommune og Kulturprinsen den nyindstiftede SpringPris, som Corona La Balance også er initiativtager til.

SpringPrisen gives til en person, et projekt eller et initiativ, som har vist nye veje for det moderne børneteater. Medlem af juryen, Henrik Køhler, motiverede prisen med, at Viborg Kommune har etableret et kraftcenter, Kulturprinsen, der som et børnekulturrens udviklingscenter har forstået værdien af at lade den professionelle kunstverden arbejde sammen med de institutioner, hvor børn og unge har deres daglige gang.

Med prisen fulgte et værk af glaskunstneren Louise Lagoni samt 10.000 kr.

Under Langsteds Lup

Af Jørn Langsted

Børneteatersammenslutningen (BTS), Odsherred Teaterskole og Afdeling for Dramaturgi på Aarhus Universitet ved din/Deres ærbødige lupholder har fundet på, at tiden nu er inde til at få lavet en 'Redegørelse om professionelt dansk børneteater'. Det har vi søgt om penge til hos såvel Herodes som Pilatus. Det netop afgæde Kunstråd bed på krogn og bevilgede 200.000 kr. til formålet (Tak for det!). Kulturministeriet mente ikke at have midler til rådighed til den slags formål og indskrænkede sig til at videresende ansøgningen til Kunstrådet, som i forvejen havde fået den fra os. Derudover har BTS, Odsherred Teaterskole og Dansk Skuespillerforbund bidraget økonomisk, og Odsherred Teaterskole og Afdeling for Dramaturgi bidrager med arbejdskraft. På grundlag af dette økonomiske patchwork er arbejdet med redegørelsen sat i gang pr. 1. marts. Og vi forventer, at redegørelsen vil kunne offentliggøres i starten af 2008.

Ideen med det hele er at få produceret et skrift, der kaster lys over det aktuelle danske professionelle børneteater. Vi vil gerne frembringe en analyse, der på et akademisk grundlag kommunikerer bredt, fængende og let tilgængeligt om, hvad dansk børneteater er. Styrker og svagheder, udfordringer og trusler skal belyses, også for de mange, der ikke ved selvsyn kender dansk børneteater. Det gælder ikke mindst politiske beslutningstagere, både på statsligt og kommunalt niveau. Tanken er altså at give et øjebliksbillede af dansk børneteater, af dets kvaliteter og dets svagheder.

Ideen er både at bringe hard facts om, hvem, hvor stort publikum, hvor megen udlandsturné etc., og mere kvalitetsprægede overvejelser om genrer og udtryksformer, om teatermødets betydning som et sanseligt møde osv. Det her skal altså være en redegørelse, hvor man kan hente argumenteret viden, men også en redegørelse, som man

kan gå i diskussion med.

Nu kan man da godt spørge sig selv, hvorfor det skulle være nødvendigt? Teatret bliver vel ikke bedre af, at der skrives et antal sider om det? Og det er jo rigtig nok. Men bagmændenes forhåbning er, at information, information, information vil føre til, at der tales om dansk børneteater på et mere velfunderet grundlag i offentligheden, og at det ikke længere lader sig gøre for beslutningstagerne at se hen over den kæmpeindsats, der gøres, og de kunstneriske landvindinger, eksperimenter og succeser, dansk børneteater er ansvarlig for. Vi er så naive, at vi stadig tror, at viden vil føre til bedre teaterpolitiske beslutninger.

Og så ved vi da godt, at ideologiske holdninger, der fx går på, at børneteateret skal ind på de store teaterinstitutioner og gøres til en del af det 'rigtige' teater, fabriks-teatret, nok vil stille sig hindrende i vejen for, at man til fulde forstår størrelsen af den guldklump, det nuværende danske børneteater er. Facts og viden behøver jo ikke at forstyrre politik. Politik er som bekendt udtryk for holdninger, og at de (holdningerne altså) måske svæver frit i de ideologiske tågeslør, spiller som regel en mindre rolle. Specielt hvis man sidder mageligt på et politisk flertal. Så kan virkeligheden jo være en irriterende forstyrrelse i forhold til de holdninger, man forfægter, også kaldet forudfattede meninger.

Så hele projektet med en sådan redegørelse kan vise sig at være inderligt futilt i forhold til samfundets beslutningstagere. Forhåbningen er da også, at redegørelsen om professionelt dansk børneteater kommer bredere ud end bare til landspolitikerne. At den vil kunne nå medier, formidlere og alle interesserede, og at den vil kunne give dem viden, glæde, panderynken og perspektiveringer. Også i forhold til denne målgruppe er det bagmændenes opfattelse, at der er brug

for et samlet vue, der går længere og dybere end den delviden, vi hver især sidder inde med.

Man kan godt fundere over, hvorfor det lige er nu, der skal laves en redegørelse om dansk børneteater. Årsagen er, at dette teater, der er vokset frem gennem de seneste 40 år, og som betegner en af de helt store fornyelser i dansk teater, er under pres netop nu. Det gælder køberledet, der har det svært i lyset af kommunalreformen, og det gælder det politiske niveau, hvor lysten til at lukke øjnene for det faktisk eksisterende børneteater og drømme om store teatres maskinmester-shows som erstatning bliver tydeligere og tydeligere. Derfor har vi valgt at prøve at sætte endnu et skib i søen, en redegørelse med kursen synlighed, viden og diskussion.

Genren er netop ikke betænkningen, altså hvor et ministerium nedsætter et udvalg til at undersøge et område og kompromisere sig frem til nogle forslag. Nej, vi har valgt redegørelsen som genre, lidt inspireret fra Sverige, hvor det ikke er usædvanligt, at ting og sager bliver udredt af en en-mands-udredning. Det rummer både styrker og svagheder. Styrkerne er, at der ikke skal kompromiseres på forhånd. Genren kan få en friskhed og personlighed over sig. Og det kan så også netop være svagheden: At man kan afvise det hele som individuelt tankespind. Denne svaghed kommer vi ud over, fordi vi har ansat en af de mest erfarne danske børneteaterskribenter, der både kan analysere og skrive fængende og formidlende, nemlig Kirsten Dahl, til at skrive redegørelsen. Hun bistås i researcharbejdet af Pernille W. Sørensen og Jon Vedel fra Odsherred Teaterskole. Og som diskussionspartner for Kirsten Dahl er der en styregruppe, som består af Thorkild Ibsen, Henrik Køhler, Martin Elung og Jørn Langsted.

Vi tror på et godt og spændende resultat.

Det var godt!

Foto: Jonas Nørregaard

Festival 2007 var en uhyre god oplevelse

Af Carsten Jensen
Foto: Søren Kløft

Det er godt, lyder det uafsladeligt fra de to venlige og ret indskrænkede uhyrer i Nørregaard Teaters forestilling, 'De to uhyrer', når de ser alle børnene, der kigger på dem. De udkæmper samtidig en lille krig om, hvorvidt dagen forsvinder eller natten kommer, men det ender jo godt...

Og godt var det at være til festival i Viborg, der gerne må lægge hjemmebane til endnu en festival i nær fremtid. For nok er de sportstossede i domkirkebyen, men de tager også børnekulturen særdeles alvorlig.

Hvad udviklingscentret Kulturprinsen og en pris fra Kulturministeriet som 'modelkommune for børnekulturen' er med til at understrege – tillige med en formidabel opbakning til teaterfestivalen fra den lokale arbejdsgruppe og deres bagland.

De 98 danske og to japanske børneteatre, de i alt 158 forskellige forestillinger og det samlede antal opførelser på 573 mødte et veloplagt publikum af lokale børn og voksne og tilrejsende formidlere.

25.000 gratis billetter blev uddelt til weekendens forestillinger – hvortil kommer mindst 5.000, der bare tog chancen ved indgangen. Samt altså alle de børn på skoler, institutioner og biblioteker m.v., der i ugens løb fik besøg af teatrene.

Det VAR godt.

Fra ind- og udland

Det synes også de 112 udenlandske teaterfolk og arrangører fra 27 forskellige lande, der gæstede festivalen i Viborg og siden er kommet med begejstrede tilbagemeldinger – om festivalen og kunsten, men også om at føle sig velkommen.

Den fornemmelse havde forhåbentlig også den lille snes nye børneteatre, der var med på festivalen for første gang og fik stillet erfarne mentorer til rådighed, der kunne vejlede dem ind i festivalens særlige kultur af hårdt arbejde og kollegialt samvær.

Den fornemmelse havde forhåbentlig også de mange tilrejsende formidlere, der blev nurset med spændende arrangementer, cafeliv og festmuligheder på kaserne-

Teater DaDunk leverede en forrygende stomp-udgave af 'Klods Hans' på torvet ved åbningen af weekenddelen

Der blev reklameret for festival på busser og standere – og formidlerkoordinator Rikke Gielsson hejste festivalflaget

Den officielle åbning bød bl.a. på en overvældende kavalkade af figurer fra mange af festivalens forestillinger

området, der sammen med stadionhallerne og de omkringliggende skoler, seminarer m.v. udgjorde festivalens infrastrukturelle kerne.

Formidlerkoordinator Rikke Gielsson vurderer, at op

mod 400 formidlere var til festival og at der blandt dem også var flere nye, hvilket er glædeligt for udviklingen i en tid, hvor der også hersker usikkerhed om, hvordan de nye kommuner vil tackle børneteateret.

terindkøbene.

Det kan blive godt.

For enhver smag

Men det handler jo også om kunst. Og som Jyllands-Postens erfarne anmelder,

Henrik Lyding, noterede sig, så er H.C. Andersen-amokløbet nu klinget af, selvom dramatiseringer af eventyrdigteren og andre klassikere fortsat fylder en del på repertoire. Men hvad gør det, hvis

originaliteten og kvaliteten er i top som i Det Lille Turneteaters 'Romeo og Julie' i moderne dukkeførsesstil (anm. s. 8) eller Teater O's fodboldfigurer, 'Europamesteren' (anm. s. 9).

Det er godt.

Der er (selvfølgelig) også en del skidt mellem kanalen, ligesom det kan være svært at tale om trends og tendenser med så mange forestillinger, hvoraf en del er gengangere fra de seneste sæsoner. Men sikkert er det, at interaktivt teater maser sig på. Som Corona La Balances meddigtende 'IRL - In Real Life' (anm. i BTA 140), Limfjordsteatrets 'Undreland' (anm. i BTA 139) og Carte Blanches 'Kaleidoskop' (anm. s. 5).

Heller ingen tvivl om, at animationsteatret oplever en markant revival, hvor der eksperimenteres på livet løs med dukketeater- og objektformen.

Også med teater for de allermindste oplever man en lyst og evne til at komme videre fra de mere traditionelle fortællinger og give abstraktioner og absurdismer frit løb – som fx Jakoboles 'Drømmen' (anm. s. 10) eller Madam Bachs 'Regn' (anm. s. 11).

Endelig kom flere af de nye teatre med gode bud på ungdomsteater med holdning og provokationer. Som Rejseholdet med doku-realistiske 'Kalundborg by Night' og Ramaskrig med 'Medfødt' – en forestilling om national identitet, hvor halvdelen af dialogen er på svensk! Og det slap de fint afsted med blandt unge i Viborg!

Det er godt – gået.

17 nye anmeldelser

Men lad nu anmelderne selv få ordet. I det følgende vurderes 17 forestillinger fra festivalen – de følger sig til de 38 af festivalens forestillinger, der allerede er blevet anmeldt i BTA (de fleste kan findes på www.teatercentrum.dk) – i næste BTA følger flere...

Mens minderne om Festival 2007 svinder og dagligdagen kommer, kan enkelte teatre efterfølgende melde om fint salg midt i vakuumet efter kommunalreformen. Således også indledningsvist omtalte Nørregaard Teater, der solgte 53 af teatrets forestillinger på tre dage. Måske kan vi snart sætte afsætningskrisen på stand by?

Det ville være godt!

Det går løs i Næstved til næste år fra 6-13. april.

'Kalejdoskop' er ekstremsport for tilskuerens sanser. Mysterisk og faretruende – og meget fantastisk

ANMELDELSE

Carte Blanche: Kalejdoskop. Instruktion og scenografi: Sara Topsøe-Jensen. Iscenesættelse: Clare Butler og Sara Topsøe-Jensen. Kostumer: Tanja Bovin. Lyd: Flemming Bloch. Konstruktioner: Richard Lehner og Steen Molls Rasmussen. Medvirkende: Dorte Persson, Cindy Rudel, Kristina Murdin, Ulla Katcher og Connie Tronbjerg. 90 min. Aldersgruppe: 8-14 år. Kun 40 tilskuere ad gangen. Ikke for folk med mørkeangst, klaustrofobi eller kravlebesvær. Set i april 2007. www.carteblanche.dk

Sansenøglen er den vigtigste nøgle i 'Kalejdoskop'. Tilskuerens sansoplevelse er i hvert fald mere intens her end nogen anden børneteaterforestilling, jeg har set. Kroppen er helt or bagefter. Og mæt. Som om man lige har spist syv retter. Eller hørt syv eventyr.

Det har man faktisk også. I hvert fald tre. Man har bare svært ved at få styr på, hvad man egentlig har oplevet. Og det er måske det, der er det allerflotteste i Sara Topsøe-Jensens fantastiske forestilling: At alt væver sig sammen.

Dramaturgisk er der kun rammen: At tilskuerne bliver bedt om at kravle ind gennem en lang tunnel – til et værelse med mange låste døre og en fortællerkvinde.

Så formfuldendt indledes sanserejsen i 'Kalejdoskop', hvor tilskueren måske stadig gætter på, hvad forestillingen egentlig handler om. Her slynger Cindy Rudel, Kristina Murdin, Dorte Persson og Ulla Katcher sig i tvungne mønstre på marorgulvet. Foto: Bo Amstrup.

historier om forbandelse og overvindelse – og magi. Og så en dråbe æterisk olie.

Performerne er tilsvarende fysiske. Cantabile 2-spillerne Cindy Rudel, Kristina Murdin og Ulla Katcher danner en flot kusinesamhørighed sammen med danseren Dorte Persson og fortællerskuespilleren Connie Tronbjerg. Billedligt talt bruger de deres kroppe som underfundige slotte for det udsagte. Med danserpræcision helt ud i blikkene – og med abstrakte armbevægelser i sære skyggeprojektioner.

Som visuel kunstner har Sara Topsøe-Jensen tydeligt skabt en billedverden, før hun har skabt en historie. Det har vist sig at være et plus. Også fordi hendes konstruktører har formået at skabe en så livlig magiverden ud af rør og telte. Og fordi den detaljeglade kostumedesigner Tanja Bovin har kunnet følge hende i hendes vilde associationsridt.

Så stop talestrømmen og kravl ind i denne forunderlige spejkikkert. For voksne bliver oplevelsen næsten terapeutisk. Og for børnene bliver den som en drøm: Som ekstremsport gennem egne sanser.

Anne Middelboe
Christensen

Magiens mønstre

Der bor fire sære dronninger. Men de er alle fanget i mønstre, som de ikke selv kan se. Og mønstrene handler ikke bare om, at de ikke må hoppe på stregerne. Tilskuerne kan imidlertid bryde forbandelsen – og få nøglerne – hvis de holder hinanden i hænderne og puster...

Således begynder forestillingens lange rejse. For det viser sig, at dette mærkelige telt er mere indviklet end det vildeste middelalder slot. Her kravler man fra lyset og ind i mørket, uden at vide hvorhen. Altid skal

man videre mod nye lugte. Man mister orienteringssansen, for gangene fører alligevel aldrig tilbage til de rum, man kom fra. Og efter hånden accepterer man, at man er fanget ind i forestillingens mønstre, som man ikke selv kan se...

Bjørneskindsrus

Dermed bliver forestillingen et møde med ens egen lyst til at slippe kontrollen. Men også et møde med lysten til det ukendte – og tilliden til det skræmmende. Da den sorte kvinde i den

kulsorte hule svingede rundt med en lysdiode og pludselig proppede pæren ind i munden, så hendes kranie lyste op – så var det faktisk uhyggeligt. Og da den hvide dame i igloteltet lagde et kæmpeæg mod min kind, så jeg kunne mærke kulden og blødheden – så var det faktisk skønt. Og da Ruder Dame i skindhulen tog min hånd og aede den med en strimmel bjørneskind – så var det faktisk pirrende.

Kalejdoskop er altså langt væk fra den teaterlogik, der hedder: Hvad handler det

så om? For forestillingen handler allermest om tilskuerens egen trang til at digte sig ind i fiktive verdener. Om tilskuerens lyst til teater.

Underfundighedssus

Netop derfor er det også så befriende, at forestillingen er renset for ord. De fire fangne kvinder siger intet, og derfor siger tilskuerne heller ingenting. I halvdelen time! Stilheden synes i sig selv at åbne de andre sanser på vid gab. Men altså ud fra eventyrets urhi-

Fnis og flirtende øjekast

Der er for meget pjatteri og for lidt poesi i Team Teatrets Halfdan Rasmussen-kabaret

ANMELDELSE

Team Teatret: Halfdans ABC. Frit efter Halfdan Rasmussen. Manuskript og instruktion: Hans Nørregaard. Scenografi: Thomas Ravnsgaard. Medvirkende: Nynne Karen Nørlund og Lars B. Pihl. Aldersgruppe: 3-8 år. Set april 2007. www.teamteatret.dk

Scenegulvet er dækket af de store, sjove bogstaver. Det er dem fra Halfdan Rasmussens vidunderligt skøre og skægge bøger med rim og remser, som de fleste børn vil nikke genkendende til. Team Teatret har sat en god del af de bedste på scenen som en musikalsk kabaret for børn, og selvom der næppe er mange små tilskuere, der

aner, hvad en kabaret er, hænger de på med store øjne.

Og der er virkelig noget at se på. Nynne Karen Nørunds storsmilende, svulmende bløde Else i den alt for nedringede og stramme kjole og den lidt for lille pels har både til gård og til gade. Hendes høstakhår er et udstyrsnummer for sig, og i rollen som hendes runde, robuste partner Benny i ultrapink skjorte står Lars B. Pihl ikke tilbage i komisk vulgaritet.

De er – mildt sagt – et farverige artistpar, der kynisk tager sig af både bogstaver og løjer. Men deres indbyrdes, udprægede maskuline og feminine attituder er lovligt meget for voksne. Kabarettens gennemgående spillestil med masser af fnis, flirtende øjekast og kys er også et

underligt valg til små børn.

Skrupskøre tryllerier

Det er meget sjovere og mere originalt, når skuespillerne – desværre lidt for sjældent – bruger teksterne til at kommunikere direkte.

De skælder ud på hinanden og 'taler' sammen i rim og med remser, der er valgt ud, så de passer som fod i hose til de forskellige situationer. Det er også vældigt underholdende, når Benny stiller op til sølvklædt rock, selvom musikken ikke er

specielt velegnet til Haldans fine og geniale ordspil.

Et sært påklistret nummer a la børne-grandprix virker som en fremmed fugl i sammenhængen. MGP er hverken i form eller indhold lige det, man forbinder med Halfdan Rasmussen, og

hvorfor give tilskuerne endnu mere af det, de også får alle andre steder? Det fylder teateroplevelsen med alt for meget pjatteri og for lidt poesi.

Styrken i forestillingen er til gengæld skuespillernes varme og nære kontakt med publikum og deres musikalitet. Alle er med, når de folder sig ud i de gode sangnumre eller fyrer den af i skrupskøre tryllerier, der selvfølgelig altid går galt! Allerbedst er de vanvittige, kropslige gebærder, der ligesom ordene er nemme at forstå – og at grine af!

Randi K. Pedersen

Nynne Karen Nørlund og Lars B. Pihl i det (sprog)blomstrende univers. Foto: mingoFOTO-GRAFI

Mimiske papkasseløjer

Ditto & Mitto' er en klassisk og enkel klovneforestilling om dig, mig, ejerfornemmelser og venskab. Men forestillingen kunne godt strammes op. Og at betegne showet som en moderne cirkusforestilling er en overdrivelse

ANMELDELSE

Asguer Zap Showteater: Ditto & Mitto. Ide: Asger Gomez Frøkov. Instruktør: Steen Haakon (medforfatter). Scenografi og kostumer: De medvirkende: Af og med: Asger Gomez Frøkov og Palle Steen Nielsen. Teknik: Hans Sode. Aldersgruppe: 3-10 år. Set april 2007. www.zapshowteater.dk

Dit og mit. Det vil jeg have, det må du ikke få del i. Det er helt mit eget og bliver faktisk endnu mere værd, når jeg ser, at du gerne vil have det. Det, du leger med bliver voldsomt interessant og meget bedre end det, jeg selv har, hvis du gør det interessant og til noget ganske særligt. Vi markerer området. Pisser territorier af. Trækker grænser. Der må du gå til – og ikke længere. Det er vigtigt. Det skal overholdes ned i mindste detalje, ellers falder hameren. Alarmklokkerne kimer. Der bliver brok og uvejr. Sådanne helt elementære misundelsessvækende 'dit og mit'-holdninger og regler, kender alle. Børn kender dem fra en tidligt alder i deres lege med andre. Men de kender også til det at det hurtigt bliver kedeligt at lege alene. Bare 'at eje for at eje'. Pilles det sociale element ud af legen, punkterer den. Ilten siver ud.

En sådant lille erkendelsesspil viser Asger Gomez Frøkov og Palle Steen Nielsen fra Asguer Zap Showteater i deres lille papkasse-show, 'Ditto & Mitto'.

Nonverbale klovnerier

Forestillingen er bygget op af elementær mime. Universet er klovnenens nonverbale.

Enkelheden, pauseringerne og de små overraskelser i udtrykket er styrken. Stykkets sans for at det helt elementært set er morsomt at se mandshøje store kasser bevæge sig uden at nogen tilsyn-

ladende står bag. At vi kan lide at blive overraskede, når en papkasse pludselig på teleskopagtig vis vokser op i luften. At alt det, som tilsyneladende bryder med naturlovenes logik, er sjovt – som når et rødt rør, der befinder sig en papkasse, pludseligt kan dukke op i kassen ved siden af med tilsyneladende direkte forbindelse mellem de to ender. At gemmeleg altid tager kegler – som når de to klovne banker på hver sin side af papkassen og den ene stikker ansigtet op når den anden dukker sig. At vi kan lide at skabe billeder og historier ud fra det, vi kan læse ud fra spillernes stemningsbeskrivende ansigtsmimik og det, de ordløst foretager sig. Og at vi kan lide at blive pirrede i vores fantasi. At tingene ikke serveres for hurtigt – at klovnen i kassen ikke kommer til syne på én gang, men begynder sin entre med at stikke en enkelt finger op af låget fra sin gemmesteds-papkasse.

Dygtigt – ikke nytænkt

'Ditto & Mitto' er gjort af pap en masse. To flere meter høje bostedkasser og en bagvæg af ni store papkasseflader. Alligevel lugter forestillingen af cirkus og savsmuld. Asger Gomez Frøkov og Palle Steen Nielsens mangeårige erfaringer som traditionelle klovne (som Zap og Zippo) i cirkus, varieteer og festivaler for nægter sig ikke.

Som Ditto og Mitto gennemspiller de et let forståeligt forløb om ejerskabsfølelser, jalousi og venskabsglæder. Klassisk 'rent' og enkelt i sit forløb. Men det er dog noget langtrukket hist og pist. Uden overraskende nytænkt magi. Og med en helt unødvendig båndstemme tilslut som forretningsagtigt siger: »I har nu været vidne til en moderne cirkusforestilling med Asguer Zap Showteater«...

Kirsten Dahl

Performeren Katrine Karlsen formår at spille med en udtrykssløshed, der stammer fra en sjælden blanding af hendes udstråling som performancekunstner og dukkefører – og kamerafører. Noget så aldeles 'fucking alene'...Foto: Søren Kløft

Hvis man blander gråt med gråt

Så får man 'Fucking Flot'. I hvert fald i Teatret Graense-Loes' interessante 'Fucking Alene', hvor den digitale storbyensomhed invaderer intimscenen

ANMELDELSE

Teatret Graense-Loes: Fucking Alene. Idé og performance: Katrine Karlsen og Sissel Romme Christensen (teknik). Fra 12 år – eller 15! Set februar 2007. www.graense-loes.dk

Teatrets Graense-Loes tager sit eget navn alvorligt: Her er ingen konventionelle grænser for, hvor langt tilskuerne må komme med ind i performerens intimsfære. I 'Fucking Alene' er tilskueren med helt inde i et intimt univers. Sådant et kollegieminimalistisk værelse, hvor sengen støder tæt op ad stolen, og hvor fjernsynet hænger på væggen. Sært nok er alt malet lysegråt. Væggen, lampen, bordet, computeren – alt er gråt. Nu er grå farve selvfølgelig ikke grænseoverskridende i sig selv. Men da performeren begynder at chatte på sin computer og projicere sine desperate 'Man skal ikke græde'-tekster op på væggen, så er tilskueren pludselig med på en ufrivillig kigger. Og hurtigt efter følger alle de billeder, hun lige tager af sig selv med sine avancerede web-cams.

Pigen i værelset er altså performer i sit eget liv. Hun behersker sit digitale legetøj til topkarakter, men sociale kontakt har hun ikke. Og hun tør ikke forlade sin trygge skærm, så pizzabudet er hendes eneste, daglige kontakt. Ellers er hun alene, sammen med sin lige så distancerede guldansk i det virtuelle akvarie.

Dukke mellem ben

Når 'Fucking Alene' blandt andet

kaldes for dukketeater, så er det, fordi performeren på et tidspunkt hiver sine dukker frem fra dynen. Dukkerne er erstatning for de venner, hun ikke har – og for den elsker, hun allerede på forhånd har opgivet at få. Og så er det ellers bare om at få placent dukken mellem benene...

Det er i denne intimitet, at Katrine Karlsen gør så stærkt et indtryk. Egentlig fremstår hun som en ganske almindelig og lidt for ordentlig pige i gråt jogging-sæt og skulderhår. Desuden prøver hun ikke at skjule sin kontroltrang, tværtimod. Hun tager sig tid til at tænde og slukke alle sine skærme og knapper. Hun retter på bordet. Hun tænder for Mac'en igen. Og i alle disse detaljer larmer kedsomheden desperat.

Som spiller er Katrine Karlsen en sjælden blanding af performancekunstner og dukkefører – og kamerafører. Hun afventer ikke reaktioner fra sit publikum. Og hun lefler ikke for en latter. Hun lever bare sit fiktive liv på sin pseudoscene.

Til sidst sprænger hun endda lejlighedens begrænsning: Hun forlader scenen, mens hun spiller videre for kameraet uden for scenen; en effekt, som særligt dansen har leget meget med de senere år. For ophører forestillingen, når performer forlader scenen, eller først når tanken tænkes til ende?

Intim mellem millioner

Teatret Graense-Loes arbejder på flere projektfionter med en 'teatralisering af det offentlige rum'. Men i 'Fucking Alene' kan man faktisk påstå, at disse kunstnere

foretager det modsatte, interessante teaterovergreb: At de fremprovokerer en 'offentliggørelse af teaterummet'. At de tvinger hele millionbyen med ind på intimscenen. Også når forestillingen foregår i en gymnastiksal eller en bibliotekssal.

Sissel Romme Christensen er scenografen og teknikerkvinden, også bag de subtile projektioner af grå prikker oven på den i forvejen så grå forestilling. Som en visuel DJ sidder hun ved mixer-pulten og blander gråt i gråt – og flot i flot.

For det er en imponerende fortættet forestilling, som disse to kvinder har skabt sig. Visuelt sprækket og grundlæggende skræmmende. For hvis en køn og tjekket teenagepige intet netværk har, hvad skal en bumset drengenørd så stille op med sin MP3-eksistens?

Lykkeligt kommer Karlsen og Christensen ikke med en eneste, vammel utopi om, at 'hvis man bare selv gør noget, så skal verden nok komme til én'. I 'Fucking Alene' er ensomheden ikke en forbigående tilstand; her er ensomheden blevet en præmis.

Derfor rækker ensomheden også helt ind i den unges gryende sexliv. Ind i kroppens isolation. Og budskabet til teenageren er klart: Selv fucking er noget, man gør alene.

Anne Middelboe Christensen

Cirkusteater på plakaten med Asger Gomez Frøkov og Palle Steen Nielsen

Så skønt som fod i øret

Åben Dans hæver niveauet for danseforestillinger for børn og unge med 'Arme og Ben' – begavet insisteren på abstrakt scenekunst

ANMELDELSE

Åben Dans: Arme Ben – og noget ind imellem. Koreografi: Thomas Eisenhardt, Ole Birger Hansen og Thomas Sandberg. Musik: Thomas Sandberg. Scenografi: Maja Ravn. Dramaturgisk konsulent: Catherine Poher. 45 min. Aldersgruppe: 9-12 år. Set i marts 2007. www.aabendans.dk

Se, det er en giraf,' kan en mor finde på at sige til sit barn i bedste mening under en børneteaterforestilling. For voksne er tit optagede af at sætte ord på oplevelserne, inden børnene selv har nået at se og finde ord. Måske som et levn fra barnets taleløse babytid, hvor voksne tror, at de behøver at sige 'mælk' tusind gange før, at barnet kan fatte, hvad der er i koppen.

I 'Arme og Ben' kan de voksne imidlertid sige, hvad de vil. De kan også bare tie stille og lade børnene opleve selv. For her er der ikke noget, der er rigtigt eller forkert. En dansende menneskegiraf kan lige så godt være en myresluger eller en dino. Eller et syvbenet fabeldyr. For formerne er ikke konkrete. Det er bare mennesker, der bevæger sig inden i stofstykker, så de med deres arme og ben kommer til at

ligne dyr. Eller så de kommer til at ligne geometriske former. Eller fartstreger. Eller absolut ingenting – andet end arme og ben.

Smasken

Det er med andre ord en ret modig forestilling, Åben Dans her præsenterer. Koreografen Thomas Eisenhardt går bevidst imod tidens herskende plotdyrkelse. I 'Arme og Ben' er der kun to mænd og noget lyd, hvor en mandestemme laver klasken og smasken, så det røde gulv næsten hopper.

Thomas Eisenhardt og Ole Birger Hansen er på scenen som to neutrale mandekroppe. Mænd uden roller, kun iført drilske stofstykker. Deres kroppe bugner af muskler, men samtidig er de helt lette. Sådan lette ligesom hos børn, der hopper – fulde af legelyst. Hos tilskueren efterlader legen sære billeder med former, der får dansens energi til at vælte ind over tilskuerne: Den danseenergi, der er helt anderledes end selv den mest fysiske skuespillers energi.

Tjatten

Ungerne reagerer beundrende på dansernes professionalisme, som gør, at et ben løftes på en helt særlig måde – og at løftet kan gen-

tages fuldstændig identisk. '100 gange ud af 100,' som Martha Graham formulerede danserens ideal. Ungerne bekymrer sig måske ikke om perfektionen. Men de kan utvivlsomt mærke præcisionen, som adskiller disse bevægelser fra enhver dagligdags tjatten med benene eller drejen med armene.

Dermed er 'Arme og Ben' som danseforestilling med til at højne niveauet i det danske udbud af dans for børn og unge, som ellers på det seneste er blevet spist af med flere historier og dansere af slattent tilsnit. Desuden er forestillingen et imponerende comeback som danser for den 46-årige Thomas Eisenhardt, der overraskende fint holder trit med den 37-årige Ole Birger Hansens turbotempo. Træning hedder det vist.

Klikken

Ungerne er dog også hurtige til at fange genkendelige billeder i bevægelserne. Da mændene kærligt gubber hænderne rundt om egne skuldre, synes drengene, at det er ret ulækkert. Men de er ikke blege for at pifte, når mændene laver noget særligt sejt. Drengene identificerer sig tydeligvis lynhurtigt med musklerne foran dem, mens pigerne satter på billederne.

Men tøserne griner nu også en del, ikke mindst ad Thomas Sandbergs båndede stemme. For Sandberg puster alverdens hvislerier og klikkerier, så hans læber

Legelysten sejrer i Åben Dans' nye forestilling, hvor Thomas Eisenhardt og Ole Birger Hansens fire arme og fire ben skaber forunderlige former, aldeles befriet for facitlister og mening. Foto: Natasha Thiare Rydvad

danner den organiske ramme for dette univers, hvor der ellers kun findes kroppe og lys – og energi.

Åben Dans har ikke tidligere lavet forestillinger for børn. Men kompagniet har leget en del med improvisation, bl.a. med jazzmusikere Marilyn Mazur og Michael Bastian i forestillingen Blue Print. Og så har

de lokket voksenpublikummet med i interaktive forestillinger som 'Børsen Roadshow' og 'New Value'.

Men Åben Dans er altså sluppet eminent fra deres 'Arme og Ben', godt guidet af dramaturgen Catherine Poher. Og takket være Maja Ravns underdrevne scenografi med det røde gulv og nogle grå slangerør er det lykkedes dem at fastholde deres insisterende fokus på kroppen: På huden, på musklerne, på knoglerne. Med en smittende lyst til at bevæge sig.

Anne Middelboe Christensen

Egnsteater i Roskilde

Åben Dans Productions er godt på vej til egnsteaterstatus i Roskilde. Et aftaleudkast er i ministeriet til godkendelse og budgetforhandlingerne for 2008 skal lige falde på plads i Roskilde, men teaterleder Lisbeth Klixbüll regner med, at man bliver egnsteater pr. 1. januar 2008. Økonomien i aftaleudkastet hedder 2,4 mio. kr. i 2008, stigende til 4,9 mio. kr. i 2011.

Åben Dans Produktion blev stiftet i 1997 med danseren Lisbeth Klixbüll og koreografen Thomas Eisenhardt som fast kunstnerisk kerne. Kompagniets historie strækker sig dog tilbage til 1982 hvor den colombianske koreograf Jorge Holguin kom til Danmark og stiftede sit eget danseteater. Da Holguin døde i 1989, stiftede hans samarbejdspartner, den canadiske koreograf Kathryn Ricketts, ricketts dance co. Og da hun forlod landet i 1996, besluttede man at skabe et kompagni, der havde en mere åben struktur med en stor kontakthøjde til andre kunstnere og kunstarter.

caj

Dejlig almindelig!

'Vejen til min far' er en intens forestilling om en lille dreng med en stor smerte

ANMELDELSE

Corona La Balance: Vejen til min far. Manuskript: Sven Ørno og Lotte Faarup. Iscenesættelse: Lotte Faarup. Lysdesign og scenografi: Jeppe Lauwaetz. Komponist: Jesper Egelund. Musikindspilning: 4 Elements. Medvirkende: Ernesto Piga Carbone, Kristian Dinesen, Vidar Hansen og Søren Vejby. Aldersgruppe: 9-15 år. Set marts 2007. www.corona-la-balance.dk

En, to, tre st-å-å-p,« hujer en af knægtene, og alle fire står bomstille. Eller næsten, for det er svært ikke at bevæge sig, hvis

man er havnet i en akavet stilling.

Det er sjovt at lege stopleg, meget sjovere, end at snakke om fjogede fædre. Når de andre begynder på det, trækker Nick sig væk. Nick har nemlig ikke nogen. Eller rettere, det er så længe siden, hans far forlod familien, at Nick ikke rigtig mere kan huske ham. Men savnet husker han. Så meget og så stærkt, at Nicks ben begynder at sprælle hårdt og hjælpeløst, hver gang han bliver mindet om faderen.

I instruktør Lotte Faarups klare iscenesættelse sidder følelserne i bogstaveligste forstand uden på tøjet, fint

afbalanceret i en vekselvirkning mellem replik og bevægelse. Det skaber liv og action på det nøgne scenegulv og tager tydeligt kegle hos publikum, når flokken af halvstore knægte farer frem med med masser af fart, fald og rul.

Men først og fremmest giver den ekspressive, fysiske form forestillingen en ekstra intensitet, fordi koreografien forlænger og forstærker skuespillernes dramatiske udtryk. Det gælder især Nick, en lille dreng med en stor smerte. En rolle, som spinkle Ernesto Piga Carbone forløser sårbart, når han med snurrende bevægelser pakker sig ind i jakken, der dufter så herligt af Far.

Men Nick viser også rørende gå-på-mod som det moderne barn, han er. Med

Ernesto Piga Carbone, Vidar Hansen, Søren Vejby og Kristian Dinesen i Corona La Balance medlevende forestilling. Foto: Jens Hemmel

moderne problemer og ind imellem for meget ansvar, når Mor ikke kommer hjem.

I medgang og modgang

Hendes nye kæreste er Nick ikke er særlig vild med, men alligevel er Nick på ingen måde et offer. Han kan godt håndtere sin hverdag – og sin tudende lillesøster, og han har fristeder, hvor han henter nye kræfter. På biblioteket er der ro

og fordybelse i bøgerne, som behændigt spredes og samles i bunker som pejlemærker på gulvet. Og der er trøst i fodboldspillet med kammeraterne og dyrkelsen af idolet Zidane som en slags fadererstatning.

'Vejen til min far' opleves næsten som noget særligt,

fordi historien er så dejlig almindelig. Det er ikke en historie om mishandlede eller socialt dybt forsømt børn med angstneuroser og onde drømme. Ganske vist fører Nicks ihærdige forsøg på at genfinde sin far ikke til den lykke, han troede. Det er den bitre erfaring, han høster, da han omsider møder faderen. Men processen afklarer og modner drengen – og måske også de jævnaldrende tilskuere.

I den velskrevne forestilling oplever de tilværelsen for fuld udblæsning i medgang og modgang, og – især – at man godt kan magte begge dele. For selv om Nick først føler det ubærligt at blive svigtet af sin far og lidt af sin mor, så erfarer han også, at livet alligevel er værd at leve.

Randi K. Pedersen

Skæbnetung baggage

I den knugende tragedie om had og hævn findes små, humoristiske åndehuller

ANMELDELSE

Odsherred Teater: Rejsen hjem. Manuskript: Ad de Bont. Iscenesættelse og bearbejdelse: Simon Vagn Jensen. Scenografi: Marie Rosendahl Chemnitz. Lysdesign: Peter Lykke. Medvirkende: Mei Oulund og Henrik Ipsen. Aldersgruppe: 11-14 år. Set april 2007.
www.odsherredteater.dk

Han sidder i mørket og gnider ansigtet – længe og hårdt. Men de frygtelige minder om søsteren og faderen, der blev minesprængt i stumper og stykker, kan ikke gubbes bort. Henrik Ipsens flygtningedreng i det danske asylcenter lider af posttraumatisk stress efter en borgerkrig, hvor også hans mor forsvandt. Den dag, hvor han måtte begrave sin fars hånd, fordi resten var pulveriseret, var hun gået på indkøb og kom aldrig tilbage. Tror han!

For dér stopper den

rystende beretning om smerte, had og hævn selvfølgelig ikke. Der begynder den. Først morsomt og overrumpende med en kvinde, Mei Oulund, der springer op af et jernskab væltet om på det ægte tæppe, der signalerer et sted uden for Vesteuropa. Det rå, larmende skab er næsten eneste, men stærkt medspillende rekvisit, der anvendes til de mest utrolige ting. Som skjul, til transport, siddeplads og til sidst som vugge for et nyfødt barn.

Kvinden introducerer historien og fortæller underholdende hvem, der spiller hvem, i det omfattende persongalleri. Men så går det løs. 'Rejsen hjem' er et enkelt, lynende stærkt og sanseligt spillet drama, som får borgerkrigens dobbelte byrde til at føles næsten fysisk. En uhyggelig, dump lydside og et grumt fortællende lysdesign bidrager til oplevelsen af flammende had og hævn, der går i arv i måske århundreder. Men som også skifter side, så

den ene generation bliver den næstes fjende.

Fremragende helhed

Og som om det ikke er nok, at drengen mister sine kære og møde fjenden i sin egen familie, så tvinges han også til selv at slå ihjel. Det er prisen for at smutte ud af Danmark med en transport af stjalne biler og slippe hel-skindet hjem for at hævne den dræbte familie. Ved ratet sidder faderens bøddel, viser det sig. Hvilket gør rejsen langt mere grusom og farefuld, end drengen har forventet. En af de mange, grusomme detaljer, der udvikler sig til små rollespil i spillet, og som iscenesættelsen så fremragende samler til en helhed.

Godt, at der midt i den knugende tragedie også findes humoristiske åndehuller, som er løsagtigt gebis i et vandglas. Det tilhører drengens morfar, som selv var barn under en borgerkrig. Men som nu ikke ville hjælpe sin datter og hendes

familie, fordi drengens far hører til 'de andre'. Svaghed og svigt er også en del af den verden, der møder et borgerkrigsramt barn!

Da drengen når hjem, venter nye udfordringer. Hans mor døde ikke. Hun blev voldtaget og tog hjem og fødte et barn, som hun ikke ville have. Men i en rørende scene konstaterer hun, at et nyfødt barn er ingen fjende. Det kan være vejen til at bryde hadets og hævnens onde cirkel, og det må hendes store søn også lære. For 'Rejsen hjem' er også en opløftende beretning om, hvordan mor og søn forenes og – trods hver sin skæbnetunge baggage – prøver at tilgive og at leve videre.

Randi K. Pedersen

Henrik Ipsen spiller stærkt ud i 'Rejsen hjem', godt støttet af Mei Oulund. Foto: David Trood

Blodhævn og bankende hjerter

Det Lille Turneteater har lavet en fræk og charmerende udgave af 'Romeo og Julie'

ANMELDELSE

Det Lille Turneteater: Romeo og Julie. Af William Shakespeare. Manuskript og musik: Peter Holst. Iscenesættelse: Hanna Liv Møller. Scenografi: Niels Secher. Dukker: Carl Press. Medvirkende: Peter Holst og Henriette Rosenbeck. Aldersgruppe: Fra 9 år og op. Set april 2007.
www.detlilleturneteater.dk

Igen er det lykkedes Det Lille Turneteater at skære et mægtige, klassisk drama til i børnestørrelse uden at miste det væsentlige. Frækt og smart, men på ingen måde – hverken dramatisk eller sprogligt – respektløst over for den originale 'Romeo og Julie'.

Tværtimod er forestillingen en forrygende og farverig dukketeateroplevelse, hvor nutidens jargon og sirenehyl er med til at placere tragedien i et moderne, ungt univers. Dér, hvor bandeslagsmål, knivdrab og blodhævn igen er blevet sørgeligt aktuelle og gen-

kendelige som en del af vores samfund.

Shakespeares store persongalleri er dristigt minimeret til en lille, udsøgt flok. Suverænt ført og skarpt og morsomt spillet af de to fremragende dukkeførere, hvor især Peter Holst ved at gøre sin arm til dukkernes gør deres kropssprog overaskende levende. Begge medvirkende magter hele følelsesregistret fra sårbar teenagekærlighed til generationopgør og voksen, fundamentalistisk stupiditet.

Heldigvis – for alle centrale konflikter og personer er fortsat med i historien om dødsfejden mellem det rige Veronas mægtigste familier, Capulet og Montague.

Drønskægge

Det er ikke skønheden, der plager den purunge kærlighed. Romeos og Julies bredflabede æggehoveder er lige så tudegrimme – og dybt charmerende – som resten af dukkerne. Men alle er drønskægge at se på, og kostumernes slørlette gevandter går fint som troværdige symboler på itali-

ensk overklasseelegance i renaissance. Munden står ikke på dem, og stemmerne skifter toneleje og karakter fra person til person, mens skænderier afløser rørende, generede kærlighedserklæringer.

Fabelagtigt flotte og dramatisk fortællende lysprojektioner gør forestillingen til en storslået, visuel oplevelse. Det er til at få tårer i

øjnene af, når Romeos forelskede røde hjerte pulser og blinker og banker febrilsk mod det sorte scenetæppe. Men det er også gribende, når dukkerne stille og enkelt tager livet af sig. Først han og så hun – lige efter Shakespeare.

For slutningen er stadig sørgelig. Tonen i Det Lille Turneteaters 'Romeo og Julie' er ret lys og vældig

Romeo og Julie som rørende ung dukkekærlighed. Foto: Anders Bentzon

underholdende, men kærligheden kan ikke overvinde alt. I hvert fald ikke overfor en magtfuld foreldregeneration, der til sidst må se i øjnene, at de ikke blot har deres egne børns liv på samvittigheden. Men at familiernes forstokkede fjendskab har kostet en hel håndfuld unge livet og – omsider – må høre op.

Randi K. Pedersen

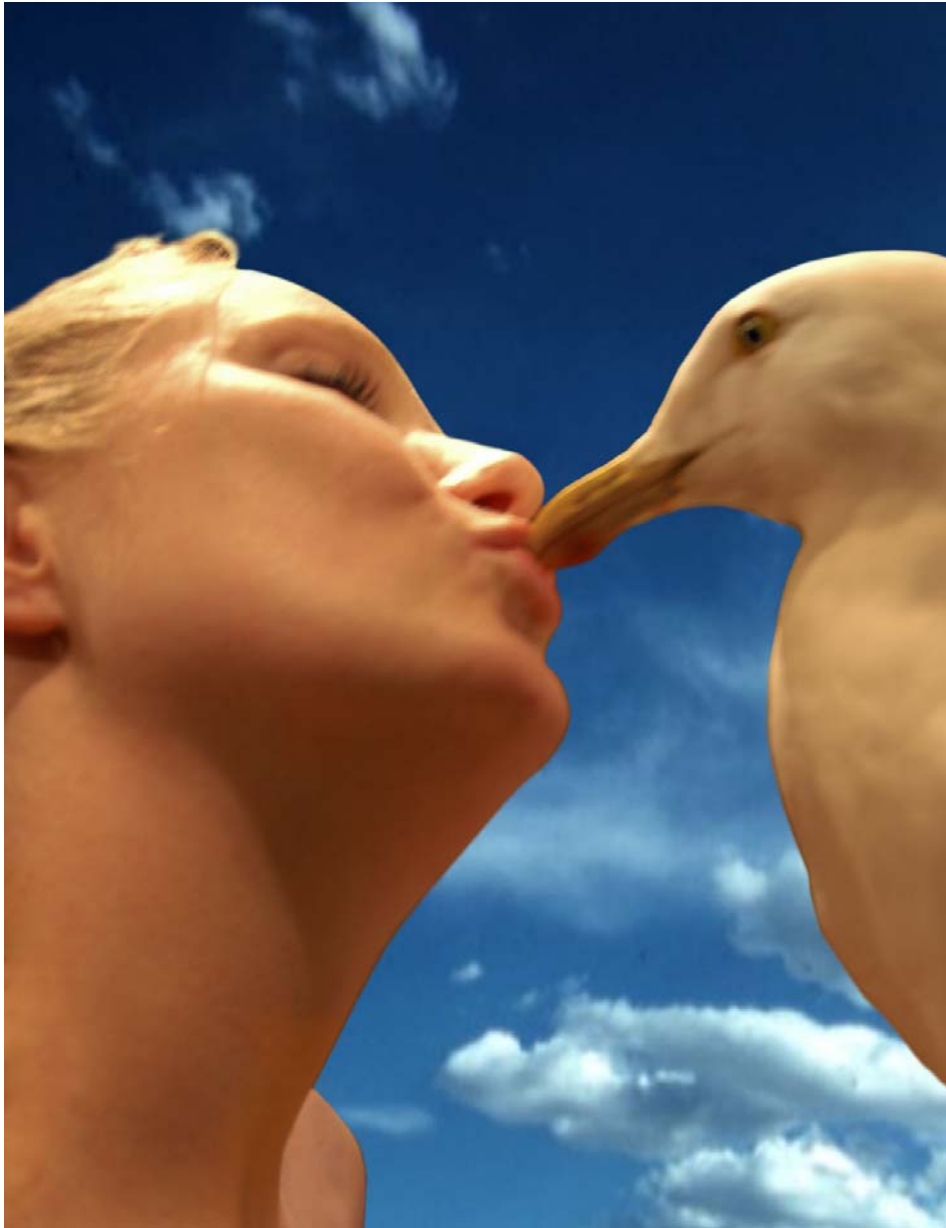
Egnsteater i Næstved

Der mangler de nødvendige formaliteter, men Det Lille Turneteater ER nu godkendt som egnsteater af byrådet i Næstved. Der mangler de endelige aftaler om næsten alt, også startdatoen, melder teatrets stifter og leder, Peter Holst, der skal igang med at lave et forhandlingsudkast sammen med embedsmændene, som derefter skal godkendes i byrådet.

Han regner med, at den sandsynlige startdato er sommeren 2008. Egnsteatret får et budget på fire millioner kroner årligt.

Det Lille Turneteater modtager for den kommende sæson 2007-08 støtte fra Scenekunstudvalgets puljer i form af driftsstøtte: 2.200.000 kr + internationale aktiviteter: 560.000 kr. + Produktion af ny forestilling: 850.000 kr. Teatret har modtaget offentlig støtte siden 1995.

caj

Mie Møller kysser måger – og rækker efter stjernerne. Foto: Morten Barker

Komiske variationer

Satiren i den musikalske monolog om et talentløst stjernefrø er ikke til at stå for

ANMELDelse

Teater DiHva: De skød en måge. Manuskript: Teater DiHva frit efter Anton Tjekhovs skuespil 'Mågen'. Iscenesættelse: Mette Hedemann Olsen og Lene Bang Henningsen. Klassisk guitarist og megafonist: Thea Vesti Pedersen. Medvirkende: Mia Møller. Aldersgruppe: Fra 12 år. Set april 2007. www.dihva.dk

Hun hedder Stine Jensen, og hendes store drøm er at blive skuespiller. Det første mål i karrieren er at blive optaget på en af landets teaterskoler, og til det formål har Stine indstuderet en scene fra Tjekhovs skuespil 'Mågen'. Nu skal der trænes igennem og varmes op og findes en passende, dørbærende intro til optagelsesprøven.

Det går let nok med os, publikum. Mia Møller er en dygtig komiker, der kan overspille en situation på det skæggeste. Til gengæld

holder det hårdt for hendes Stine at finde nåde for optagelsesdommernes øjne. Så hårdt, at hun må prøve igen og igen, år efter år, mens guitaristen med stenansigt lakonisk vender kalenderbladene. Hvorefter hun, som i skarp kontrast til stjernefrøet, kan hvad hun vil – nemlig spille klassisk guitar – diventerer med et stykke musik i omklædningspausen før næste prøve.

Ind i mellem opleves pauserne rigeligt lange – trods den gode musik. Men ellers kører monologen videre for fuld udblæsning med det ene urkomiske nummer efter det andet.

Et tiltrængt korrektiv

Der er ikke den teatermetode eller dramapædagogiske højskoleretning, der ikke tages under behandling i de mere og mere gakkede og groteske 'fortolkninger' af Tjekhov. Satiren er skarp og ikke til at stå for, når en kæmpe papkasse med rekvisitter viser sig at inde-

holde hele tre udstoppede måger. Her er melodrama og show, naturalisme og maskespil, og Mia Møller mestrer det hele. Hun kan synge og danse og også levere resigneret følsomhed, når endnu et prøveforløb er mislykkedes. Som diminutiv, satirisk typekomedie i mange akter er 'De skød en måge' absolut strålende underholdning, som unge med teaterdrømme vil labbe i sig.

Så spørgsmålet er, om forestillingen når sit egentlige, formulerede mål – at være et tiltrængt korrektiv til 'Scenen er din'-syndromet. For selvom prøveforløbene med stigende acceleration bliver så korte, at Stine Jensen til sidst knapt når at sige sit navn, før det iskoldt 'Ja tak!' falder, når hun aldrig frem til den afgørende erkendelse: At det måske er forudsætningen for det hele, nemlig talentet, der mangler.

Randi K. Pedersen

Facetteret fodboldfight

Der er både fodboldrus, venskabsprøvelser og kulturhistorie i den dynamiske og tankevækkende 'Europamesteren'

ANMELDelse

Teater O og Nørregaards Teater: Europamesteren. Forfatter: Lars Dammark & Anders Valentinus Dam. Scenografi: Anders Valentinus Dam. Instruktør: Hans Rønne. Konsulenter: Hans Nørregaard og Jacques Matthiessen. Medvirkende: Lars Dammark og Anders Valentinus Dam. Aldersgruppe: 11-99 år. Set i april 2007. www.nrt.dk

Fodboldfan eller ej, de unge suges ind i og løftes op af 'Europamesteren', der er en samproduktion mellem Nørregaards Teater og Teater O. God energi, ingen voksenkonstruerede teaterfinessefyldte barrierer plus en god historie med mange facetter – og vejen er banet for 'en drengeforestilling, hvor pigerne vil elske at kigge med!', som det så rigtigt udtrykker det.

Nok starter vi i et snævert fodboldrenget univers i 1992, hvor Patrick og Karl, to 13-års drenge begejstret med både slagord, sange og bold i sejrusrus snakker om Danmarks sejr i Europamesterskabet i fodbold. Hele bagvæggen er et fastfrosset tv grafikbillede fra kampen. Og fra en fjernsynsskærm på scenen transmitteres klip fra flere af kampene før EM-finalen. Men hurtigt drejes fokus væk fra det fodboldsnævre og over på mellemmenne-skelige relationer og værdi-

er. Kulturelle forskelligheder – Patrick er dansk og Karl er halv jugoslav. Og sågar over i et stykke kulturhistorie, fra tiden før jerntæppets og Berlinmurens fald. Alvorlige emner berøres uden at man går fra forestillingen med en tung fornemmelse. Tværtimod er det som om forestillingen lufter ud i og pumper ny ilt i krop og sind. I kroppen fordi Lars Dammark og Anders Valentinus Dam holder spildampen oppe med lige dele udadrettet dynamik og inderlighedstroværdigt nærvær.

I et univers med store grønne affaldsspande, en fodbold og tv-skærmen spiller de to spillere historien tilbage til dengang Karls far og mor mødte hinanden i Jugoslavien. Karls mor er som dansk sygeplejerske på charter tur i Jugoslavien, hvor hun møder Karls far, som er bager og sælger brød til turisterne. Hverken dansk charterturisme eller jugoslavisk kultur bliver udstillet. At Karl og hans far får øgenavnet Lille Yoghurt og Yoghurt bliver humoristiske ingredienser i en berørende historie om, hvad der kan ske, når to kulturer bringes sammen i kærlighed og pludselig bliver ramt af at der opstår borgerkrig i den enes hjemland. Da borgerkrigen i Jugoslavien rykker familiært tæt på, lægger det en absolut markant dæmper på Karls ellers så gemytlig-glade far. Pludselig er hans

humør et helt andet. Let-hed og latter forstummer.

Hormoner og kammeratskab

'Europamesteren' er også et møde med de hormoner der raser i pubertetsdrenge – et spil om kammeratskab og konkurrence. Et blik ind i en fodboldtræner-kultur, hvor holdets chancer for at rykke op går forud for spillernes dagligliv, og hvor kammerater bliver spillet ud imod hinanden i fodboldkampens navn.

Lars Dammark og Anders Valentinus Dam springer ud og ind af alle rollerne. Som Patrick og Karl hujer, jubler og synger de om fodbold for fuld udblæsning, og de får troværdig alvor frem, når venskabet slår revner. Men de spiller også troværdigt fodboldtræneren, pigene de er lun på og drengenes forældre. Især Karls far gør indtryk i Anders Valentinus Dams kærligt følsomme, men aldrig parodiske gestaltung.

'Europamesteren' fortæller med detaljer og nuancer en meget troværdig historie. En historie med opture, sejre, prøvelser og nedture. Spilletets puls og musikalitet går rent ind. Det er en forestilling, som de unge slet ikke kan lade være med at tale begejstret om 'efter tæppefald'.

Kirsten Dahl

Lars Dammark og Anders Valentinus Dam i rød-hvide omgivelser. Foto: Hans Nørregaard

Dejlige drømmeland

Betaget følger man Astrid på hendes svimlende, poetiske tur til drømmeland

ANMELDELSE

Jako-Bole Teatret: Drømmen. Dramatikere: Steen Nørgaard. Iscenesættelse: Barbara Borchorst. Scenografi og animation: Trine Heller Jensen. Komponist: Claus Vesterskov. Medvirkende: Solvejg K. Christiansen. Aldersgruppe: 2-5 år. Set april 2007. www.jakobole.dk

Drømmen' er en af den slags børneteateroplevelser, man bærer med sig længe efter. Det gøres ikke bedre – og da slet ikke for den yngste aldersgruppe. Betaget følger man Astrid på hendes svimlende, poetiske tur til drømmeland. Et sted, Astrid forventningsfuld lægger sig ned og venter på skal komme frem, for lyset uden hendes flotte vindue er ved at svinde, fuglenes muntre fløjten tier, og hun skal sove. Både den store Astrid med den smilende, rolige fortællerstemme og de smidige bevægelser og den lillebitte i dukkesengen.

Den hænger i fine tråde i den enkle, sort-hvide scenografi, der forener performansinstallations raffinement med skægge lysprojektioner på jordens store, orange bold. Sammen med den meget plastiske, musikalske spil-

lestil giver det forestillingen et udsøgt, visuelt udtryk, der forstås uden ord. Men der er ord og brandgod, original musik i forestillingens intense univers. Drømmeland er også stedet, hvor Astrid søger hen, hvis hun vågner om natten og føler sig en smule utryk, fordi der er lidt for stille. Mørkt er det også. Men så dukker Lillebror op. Han er ikke en dreng, men en nuttet, fræk lille tegnefilms-øgle, der vimser rundt på Astrids seng og andre steder. Han hvisker til Astrid, at han nok skal passe på hende, og det, ved hun godt, er rigtigt.

Sødmefuldt spil

Når Astrid finder sin store, røde fjer frem, begynder nemlig fortællingen om dengang, hun fik den af en idianer i Sydamerika. Fjeren var hans bedste ven, men alligevel gav han den væk! Og nu er hun og Lillebror de tapreste indianere i hele verden. Det er godt at vide, og Astrids allerbedste drøm, som hun gemmer i en smuk æske.

Nogle gange får drømmen at vide, at den skal være stille, fordi Astrid skal sove. Men pludselig en nat, da Astrid kratter på låget, kommer drømmen ikke frem, og da hun åbner, er æsken tom.

Drømmen er smuttet! Den vil have sin frihed, og hvad er mere rimeligt, end at Astrid ligesom indianeren deler det allerbedste, hun har, med andre. Måske – hvem ved – bliver yndlingsdrømmen bare endnu bedre, når flere får glæde af den! Og Astrid opdager, at hun godt kan sove uden drømmen!

'Drømmen' er den ret nyuddannede skuespiller Solvejg K. Christiansens børneteaterdebut. Med sit sødmefuldt friske, præcise spil er hun endnu et overbevisende eksempel på, at unge kræfter med deres professionalisme hæver børneteaters kunstneriske niveau. De bidrager til udviklingen, og er med til at sikre fremtiden. Så yes! dansk børneteater, der som Jako-Boles er skabt med respekt for tilskuerne, er verdens bedste.

Randi K. Pedersen

Sødmefuld frisk og musikalsk og med smidige bevægelser gør Solvejg K. Christiansen 'Drømmen' til fremragende børneteater. Foto: Jako-Bole Teatret

Kluddermor i siameseriet

I 'Siames' afspejler den ydre, fysiske afhængighed den indre, psykiske

ANMELDELSE

Boomerang Teatret: Siames. Iscenesættelse: Kristjan Ingimarson. Medvirkende: Rune Jessen og Henrik Levlin. Aldersgruppe: Fra 10 år og op. Set april 2007. www.boomerangteatret.com

De er vidt forskellige af udseende, og det er der – viser det sig – en god grund til. De ved det bare ikke. I hvert fald ikke i begyndelsen, hvor de to siamesiske tvillinger tuller rundt i deres overfyldte, støvede bogkælder og dyrker deres for tilskuerne underholdende ritualer. Rigtige ord er der ingen af. Men et pudsigt pludresprog og en musikside med det hele – fra nydeligt klaverspil over jazz-jam og bossa nova til harmonika.

Tvillingerne sætter bøger på plads – ikke efter alfabetet, men efter duft, og især Mors parfume vækker søde minder! Men det går ikke helt uden problemer. Den ene bror er en rigtig tummelummen med krudt i røven. Han er ukoncentreret og omkringfaren-

Rune Jessen og Henrik Levlin som de to inderligt forbundne bogorme. Foto: Boomerang Teatret

de, et forvokset barn uden styr på arme og ben og hele tiden ude på narrestreger. Brormand er stik modsat – selvfølgelig. Ellers ville deres sammenklistrede møven

rundt ikke være nær så skæg og rørende tragikomisk, som den faktisk er.

Det er skægt, når ham med piben og brillerne, tjek på plus-fours og bevægelser og næsen i en bog pludselig rives af sted for fuld fart. Eller omvendt, når han med en blanding af irritation og omsorg forsøger at få samling på den fjollede brormand.

Rigtig sjovt bliver det, når der

går kluddermor i siameseriet. Så venter man i spænding, mens de forsøgsvis og forsigtigt prøver at vikle sig ud af hinanden igen.

Flot timing

Det lykkes hver gang, for det er brødrene nemlig betydeligt bedre til rent fysisk end psykisk. Noget der står klart, da det ved et uheld afsløres, at den pæne, smilende

mand på portrætbilledet ved siden af deres mors, kun er far til én af dem.

Så bliver symbolikken i tvillingernes afhængighed pludselig ret iøjnefaldende. Den ydre, fysiske afspejler den indre, som ikke begrænser sig til deres indbyrdes forhold. Begge er tydeligt så stærkt knyttet til forældrene, at tiden må være kommet for at gøre sig fri og stå på egne ben uden hele tiden at skulle huske og minde.

De river sig løs fra barndommen og fra hinanden og opdager pludselig, at det giver helt nye muligheder for udfoldelser! Desværre får det også forestillingen til næsten at gå i stå og blot gentage sig selv. Mens tvillingerne, der altså nu er halvbrødre, beslutter sig for at blive gode venner.

Det fremgår ikke, hvem der står bag den skønt overfyldte scenografi i 'Siames', der bugner af bøger og antikverede, faldefærdige standerlamper. Men det ordløse spil, der bæres af et komisk, pantomimisk – og fantastisk flot timet – kropssprog, står der tydeligt Ingimarson på. Selvom tvillingebrødrene er vidt forskellige i krop og sjæl og bevægelser, hænger de to sjove gutter imponerende godt sammen – fælles ophav eller ej.

Randi K. Pedersen

Sanselig regnvejrssymfoni

Med klare farver, masser klange og sanselig sang fører Gertrud Exner og Claus Carlsen publikum gennem regns mange ansigter og farver

ANMELDELSE

Teaterværkstedet Madam Bach: Regn. Instruktør: Catherine Sombsthay. Medvirkende: Gertrud Exner og Claus Carlsen. Aldersgruppe: 0-6 år. Set april 2007. www.madambach.dk.

Hvordan mærkes lyn og tordenvejr? Hvordan lyder det? Hvordan er lyset i det?

Som tynd plast der blafre vildt foran en elektrisk blæser, balloner som sprænges af en paraplyspids, og som en solgul paraply, der langsomt åbner sig i en snurrende bevægelse, som får dens nøglebroderede inderside til at klirre.

Ad fantasifulde omveje rammer Gertrud Exner og Claus Carlsen betagende præcist lyden, stemningen, lyset – og det er lige før jeg også vil sige lugten af lyn og torden. Tordenvejr er luft som hvirvler op og rusker i alt. Vinde som vokser. Lys som bliver mørkere. Pludselige kraftige lyde og et efterfølgende lys, som åbner sig op og afløser en tung fortættet luft med en rensat og ny. At tordenvejret konstrueres lige for øjnene af os og ganske tæt på fremhæver vejrtypens

kendetegn på en fascinerende sanselig måde.

Storm P'ske regnstativer

Regn er også sagte dryp, vand i stride strømme, vandpytpjask og vådt støv i luften.

I Teaterværkstedet Madam Bachs forestilling er alt det, som regn kan være, fortættet i en sanselig leg med elementet. Kun det ene. Heldigvis. For det er forestillingens styrke. Det der gør, at den kan åbne sig og skaber rum for nuancer.

Iklædt gummistøvler og kjole med påhæftede balloner i kanten fornedet 'lister' Gertrud Exner rundt i en Storm P'sk scenografi. En række farverige installationsstationer, hvor forgrenede stativer med ophængte små spande med stramt udspændt låg, oppustede balloner, fade, vandkander og paraplyer rejser sig fra små soppebassiner. Og hvor publikum sidder i små grupper under farvestrålende paraplyer eller på små hynder rundt i hele spillets kant.

Lugt til fugt

Sindrigt vipper Exner små vandvædede stofbånd ud over kanten på krus, så

deres vanddryp laver lyd på de spændte ballonoverflader eller på bunden af de ophængte fade. Fra en flaske, der er hullet som en si, står vand ud som et springvand. Med en vandforstøver spreder Exner støvregn ud over publikum og snuser til vandets spæde fugt i luften.

Claus Carlsen sætter stående eller siddende i eller udenfor soppebassinerne lyd på regnen med forskellige musikinstrumenter.

Og snart er en halv time gået med en både fysisk konkret og fantasifuld anderledes visning af regns mange skikkelser.

En fin og anderledes forestilling for de mindste. En forestilling som viser det komplekse i det enkle. Som er nærværende på en kunstnerisk måde.

Publikum skal flytte fokus alt efter hvor spillet foregår. Men det synes ikke at være noget problem, fordi spillerne suger opmærksomhed til sig med den mærkelige og meget sanselige måde hvorpå de fremtryller lyden og stemningen af al slags regn.

Kirsten Dahl

Gertrud Exner og Claus Carlsen med børn og mange farver. Foto: Bart Kootstra

Judith Rothenborg og Nina Christrup som klovnen Petruska og cirkusprinsessen Victoria. Foto: Louise Schouw – Teater og Event

Papirkurvsklovnerier

Nina Christrup og Judith Rothenborg skaber med charme og energi et klovneunivers hvor fantasien vinder over herskersygen. Men titlen og ting i dramaturgien forvirrer

ANMELDELSE

Louise Schouw – Teater & Event: Og de levede lykkeligt.... Instruktør: Veronika Kær. Scenografi: Annika Nilsson. Lyd Design: Søren Haahr. Medvirkende: Nina Christrup og Judith Rothenborg. Aldersgruppe: 4-107 år. Set april 2007. www.louiseschouw.dk

Optakten og ideen er udmærket: I det fjerne høres lyden af en pen som skratter mod papir og en stemme som brummen-funderer. En forfatter er i færd med at skrive historier og undervejs krøller han papir sammen og kyler det i papirkurven. Alt det, han ikke vil have i sin historie, bliver kasseret. De sammenkrusede lapper lander på bunden af en papirkurv alias hele den krøllede hule af skriblerier som er hele forestillingens scenebillede.

Og her – i dybet midt mellem ruflende vægge med overstregede bogstaver dumper pladask to figurer: Cirkusprinsessen Victoria og klovnen Petruska, som er skrevet ud af historien. Ikke rart. Begge raser op mod den dumme forfatter. Victoria er, som den unge selvbevidste og meget bestemmesyge prinsesse i stift struttende ballonskørt, ikke sen til at give

Petruska hele skylden. Som en anden Hvid klovne hoverer hun: 'Det er også fordi du er så tyk og grim', og kaster sig skarptunget og stivnakket ud i at ville bestemme alt over Petruska.

'August' sejrer

Petruska er af en helt anden støbning. En naiv, blid og eftergivende August-klovnetype i bløde pludderbukser, slidt i-ålhængende hat – og ikke mindst med optimismen og fantasien i behold. Derfor må Victoria efterhånden bøje af.

Når Petruska snuser lidenskabeligt til sin fantasibloomst og svinger sin imaginære kårde i luften, forstøver al Victorias illusionsafvisende snak om at der da slet ingenting er. Hun springer med på legen. Hvor det i starten var hende, som styrede og lagde alle planerne, bliver det efterhånden Petruska, som med sin poetiske energi og ihærdighed får skrevet dem ind i en ny historie. En historie af en ganske særlig slags tillige. For de finder ud af, at de har ikke så lidt til fælles. De er ligefrem søstre.

Tendens til overspil

Heri ligger måske en over-

raskelsesfyldt pointe, hvis ikke man gætter det fra starten.

Forestillingens styrke er Nina Christrups og Judith Rothenborgs klovnerier i Veronika Kærs instruktion og Annika Nilssons ferme skraldespandskulisse. Nina Christrup og Judith Rothenborg har med charme og præcision styr på deres karakterer og indbyrdes samspil. Grænsen for, hvornår det bliver til overspil, er dog hårfin. Undervejs tipper spillet over og tangerer med let overspil det manie-rede.

En anden ting er at titlen 'Og de levede lykkeligt...' godt kan virke noget misvisende, med mindre den dækker den fortsættelse, som man måske laver inden i sit hoved af, at de to figurer mod slutningen finder lykkeligt sammen for altid.

Og endelig kan man tale om lidt kludder i dramaturgien: Det kan forvirre eller skuffe, at de forventninger vi i starten får i forhold til, at de to figurer finder ud af at komme med i historien, ikke bliver indfriet. De finder selv på en endda meget fin historie. Men hvem fisker den op? Den forbliver jo på bunden af span-den, eller rettere spadserer ud af kurvens side til slut.

Kirsten Dahl

Hvorfor er jeg Mig?

Jesper B. Karlsen lukker i 'Fosterland' op for det sjove tankeeksperiment: Hvad sker der egentlig mellem undfangelse og fødsel?

ANMELDELSE

Teatret Trekanten: Fosterland. Manuskript: Jesper B. Karlsen. Instruktion: Gitte Aagaard. Scenografi: Susanne Juul. Medvirkende: Lilje Windbirk og Michael Derlev. Aldersgruppe: 6-10 år. Set april 2007.

www.teatrettrekanten.dk

To hvide klovnevæsner hopper bagud i tid. De leger en leg for os som hedder: Hvordan blev vi til? Hvad skete der egentligt før vi blev født? Men nu de står foran os – med lemmer, sprog, tøj på og sjæl indeni – må alt det først pilles af dem. Puttes ned i en lille hvid kuffert, så de kan starte helt forfra.

»Tag dit tøj af,« siger pigen til drengen. »Jeg skal have alle dine ejendele,« fortsætter hun.

Tøj, navn, sprog, penge. Også drengens sjæl og hans tanker. For de skal begynde 'tilbage, helt rene og ens', som pigen siger.

»Er vi så døde?« spørger

drengen. »Nej, mere ligesom ulevende,« forklarer pigen.

Når de så står der som 'ulevende' kommer der morsomme situationer ud af at de ifølge forestillingens logik ikke mere kan tale og tænke. Et essentielt centralt spørgsmål som 'Hvornår bliver man den, man er?' er der dog plads til, inden 'påfyldningen' begynder. Inden vi hører, at de bliver udstyret med 'Sjæl, øjne, øre, køn, diller eller ridse, 100 blandede ord', tillægsspørgsmålet: 'Vil du have et par grimme oveni?', og lidt senere 'tre skæve, fem usikre, en stor forelskelse, en pose forvirrede og et par hjemmesko'.

Store spørgsmål

»Hvem bestemmer jeg skal have alt det?. At jeg skal være til? Hvem er det og hvad laver de?« spørger drengen og får svaret: »Dig!« af pigen, som lidt senere afslører at 'voksetiden er ni måneder' og at

'Ingen kan blive tilbage. Vi skal alle fødes'.

Det er et sjovt tankeeksperiment, Jesper B. Karlsen er ude i. Han får stillet en række store spørgsmål, som vi netop aldrig kan få beviselige svar på. Og som en fin slutpointe lægger pigen til slut fingeren på drengens læbe og siger: »Hun kommer til os lige inden vi fødes – englen – hun siger: Alt det du nu ved om verden – Før – verden... Det er vores hemmelighed, ikk'!«

Hun lægger fingeren på din overlæbe og siger; »Schyy – fortæl det ikke til nogen. Kig dig i spejlet og se kløften under din næse – den vidner om dit løfte til hende!«

Og fortæller os på den måde at livets værdi ligger i at, vi aldrig skal kende svaret.

Guldet er, at det, som sker mellem undfangelsen og fødslen, skal forblive en hemmelighed. Tankevækkende værd at holde fast i en tid, hvor man nu i 11.

uge kan bestemme køn. Og hvor frygten for styring og fravælgelse af fostre af for-

fængelighedsårsager stikker sit skræmmende ansigt frem.

Lilje Windbirk og Michael Derlev er både fostre og fødte væsener i den livmoderlige scenografi. Foto: Trekanten

De perspektiver popper næppe op i de 6-10-årige børnehjerner. Det tror jeg til gengæld de eksistensfilosofiske 'Hvorfor er jeg Mig?'-spørgsmål gør. Fordi Karlsen underfundigt og med sans for det lidt skæve tegner fosterlands-universet. Fordi Lilje Windbirk og Michael Derlev i Gitte Aagaards afstemte instruktion spiller de før-fødte med en fin undren og en god umiddelbar energi. Og fordi Susanne Juuls teltagtige hvide rum er både cirkusagtigt, meget abstrakt og forsynet med små antydninger i form og lys som antyder af hvordan livet i mors mave kan se ud, lugte og lyde.

Skal en kritisk pil skydes ind, er det, at forestillingen bliver lidt inde i sit eget nok så fortryllende tankekredsløb – og på den måde lukker sig lidt om sig selv.

Kirsten Dahl

For fyldt årstidsfrise

Det vimler med aktiviteter, og de små børn inddrages mange gange, når Teater Du Milde Himmel gennemspiller de fire årstider. Men helheden er så fyldt, at stemningerne får karakter af flimrende virvar

ANMELDELSE

Teater Du Milde Himmel: Sikke et vejr. Instruktør: Katharina Kamper. Scenografikonsulent: Kristian Knudsen. Medvirkende: Line Svendsen. Aldersgruppe: 12-6 år. Set april 2007.

dumildehimmel@gmail.com

Jeg har fået en gave – en årstidsgave. Det betyder at alle årstiderne er heri og jeg vil gerne dele den med jer,« fortæller Line Svendsen og lukker en lille pakke op foran fire opslåede paraplyer.

Med små kommentarer hænger hun en snebold, et æble, en lille spand med sand op på paraplyspidserne for henholdsvis vinter, efterår og sommer. Og som en fin lille overraskelse finder hun ingenting til forårssparaplyspidsen – men

siger i stedet for: »Den er sprunget ud« – og vender i et snuptag paraplyen omkring, så vi ser den græstæppebløde inderside, hvor der snart efter pibler en forårsblomst op. En blomst som vandes, vokser og nær bliver snuppet af en muldvarp, inden Line plukker den til sin mor.

Årstidsbeskæftigelser

Forår er også fuglereder, æg og fiskestangsbaskende fugle, som flyver ud og sætter sig på børnenes hænder. Og alle vil gerne prøve at mærke den lette fugl lande.

Næste paraply i rækken er sommer, vist som strandtur med varmt sand, soppetur, forstyrrende myg, dukkert under vandet, oplevelsen af at have glemt sin madspakke, hindbærplukkeri helt ud mellem publikum.

Herefter kommer efterår –

med æblet, som den hindbærmætte Line gemmer med et 'så har jeg det til næste gang'; vind som rusker i bladene på paraplyen, flyvning med en lille drage som forandrer sig til at Line leger hun selv er en drage og børnene på skift får lov at holde i snoren, mens hun svajer rundt. Det er bål, som børnene puster ilt i, og bålvarmet saftvand.

Så følger vinter med hals-tørklæde, 'not i næsen', fordi Line er 'blevet fornolet', snevejr, juletræ, julepynt, guirlander og julegaver. Line åbner en gave, hun siger er til hendes mor med et: 'Den er tom' – og putter så en for en årstidsrekvisitterne ned som gaver: snebolden, æblet, spanden med sand og blomsten.

'Jeg tror den smelter' og 'Det tror jeg nu ikke hun bliver glad for', udbryder en lille dreng, da snebolden og spanden med sand ryger op i gaveæskan.

Stram op og ryd ud

Hvor er logikken i at forære moren en gave, som Line i starten præsenterer som

Line Svendsen når gennem årstider og vejrskift på 40 hæslblæsende minutter. Foto: Du Milde Himmel

sin gave – det var, hvad jeg tænkte. Og endnu mere var jeg undervejs kommet til at grunde over: Hvor meget er det hensigtsmæssigt at fylde i en forestilling for de allermindste? Hvad skal fortællingen handle om? Fra hvis synsvinkel skal den udspille sig? Og hvor længe skal det vare?

Mulighederne er selvfølgelig mange. Teater Du Milde Himmels 'Sikke et vejr' fik mig til at fundere over begrænsningens kunst på flere ledder. I stedet for at gennemspille fire årstider på 40 minutter, ville bare én årstid på 30 minutter være at foretrække.

Og så vil det være godt at få luget ud i nogle af de mange medspilssituationer, de dramaturgiske ujævnheder og de lidt bagvendte mærkelige logikker, som spillet byder på. De tanker kom i al fald til mig efter at have oplevet forestillingen sammen med en gruppe børnehavebørn, der fik fyldt på og på med univers på univers, gøremål på gøremål, af noget de kender til.

Kirsten Dahl

Finn Rye og Lone Rødbroe og Klaus Andersen spiller – også skuespil – så englene synger...Foto: Mads Peder Friis Jensen

Ved endestationen

Tilvalget af livet fortættes med englevinger, gummistøvlevand og salig sang på det lille trinbræt mellem liv og død

Teatret Møllen: Trinbræt. Instruktør: Ole Sørensen. Scenograf: Gitte Kath. Medvirkende: Klaus Andersen, Finn Rye og Lone Rødbroe. Aldersgruppe: fra 8 år og opæfter. Set april 2007. www.teatretmoellen.dk

Da jeg var fem år, faldt jeg i vandet med al tøjet på.» Klaus Andersen sidder på en lille bænk og fortæller om dengang, da han røg i søen, slugte vand, sank til bunds og blev bange, men så pludselig hørte en meget smuk sang, som gav ham lyst til at blive på bunden.

Men Thomas, som drengen hed, kom op. Fik hovedet oven vande. Hostede vand op. Blev rigtig glad og derefter meget bange.

Nærværet er stærkt og billederne springer frem i al sin alvorsfuldhed. Også når Klaus Andersen kort efter siger: »Nu er jeg faldet i vandet igen og jeg kan ikke finde min kone, Ingrid.«

Ingrid er druknet, forstår vi på Lone Rødbroe, som hænger et par lyserøde gummistøvler op på tørresnoren, som i baggrunden er broderet med fodtøj af alle slags – som tegn på andre som er gået bort. Hun spiller nemlig

rollen som stationsforstanderinde og engel ved den trinbrætstation, som skiller død fra liv.

Sammen med sin mand (Finn Rye) sørger de for at sige godt farvel og at registrere de som dør.

Tung er Teater Møllens historie dog overhovedet ikke. Den er fyldt med lune, humor og musik. Og den handler i virkeligheden lige så meget eller endnu mere om livet – om de voksnes ansvar overfor deres børn.

Munterheden breder sig som et kollektivt khluk, når Lone Rødbroe trækker Klaus Andersens ene gummistøvle af og hælder vand i 'litervis' ud, og når Finn Rye snart efter støder til for frimodigt at hælde vand fra en spand ned over den nær druknede mand, så han bliver sejlene våd.

Og sødmen strømmer fra forstanderparret med de store dunede englevinger: Lone Rødbroe med den blå og hvidprykkede kjole og den besættende stemme og Finn Rye med vest, kasket og minutøs notesbog. Deres gemytlige omgangstone smitter. De holder af hinanden og vi af dem og deres facon.

Enkeltbillet

'Trinbræt' er en varm, sjov og klog forestilling om at man skal

tage sig af sine børn og følge dem det første stykke vej i livet. Det formidles dejligt ikke-moraliserende. Og det er en forestilling om, at stationen mellem livet og døden kan være meget vanskelig at opholde sig på. Hvis man nu fx som Ingrids mand vil have en enkeltbillet, dvs. følge med sin kone i døden.

Han besinder sig dog – fordi han via forstanderparrets historie bliver opmærksom på sit ansvar som far. Men netop den scene, hvor han først vælger en enkeltbillet, kan meget vel afstedkomme forvirring. For hvad er nu det? Kan man det?

Trinbrættet er der, hvor han får chancen for at besinde sig. En grænsestation mellem liv og død. Et slags limbo. Et trinbræt så ultratæt på døden at livet fortættes som et altafgørende tilvalg eller fravalg.

I min bevidsthed var universet bag skabsdøren døden. Kun hvis man også oplever det som valgmulighedens sted, bliver man ikke forvirret.

'Trinbræt' klinger livsbekræftende ud med et tilvalg af livet og skøn trestemmig musik og sang. Ærgerligt at den just forvirrende knast et øjeblik forstyrrede den skønne oplevelse.

Kirsten Dahl

INDLÆG:

Det skrider i Horsens

JEG HAR ALTID lært, at den, der bestiller festen, betaler. Med den optik mener jeg, at der er sket et skred i Horsens og deres børneteaterfestival, der berettiger en revurdering af de deltagende teatres aflønning i det, der dybest set, er en event for de fastboende.

TIDLIGERE var Horsens den glade gæstgiver, der gav rum og plads for teatrene, der så kunne vise deres produktion. Godt nok var festivalen kun for BTS-teatre, men dette til trods var der stor spredning på forestillingernes kvalitet, udformning og indhold, hvilket gjorde festivalen interessant for opkøbere at besøge.

I dag har Horsens Børneteaterfestival udviklet sig til en kritisk konsument, der selektivt vælger de forestillinger, BTS eller ej, der passer ind i deres lokaler og tidsramme, hvorfor festivalen ikke længere nødvendigvis er et udtryk for, hvad der rører sig inden for børneteater, men kun et udtryk for, formoder jeg, smag, samt lokalernes og de logistiske muligheder.

SÅ PÅ SIGT kan man frygte, at

festivalen ikke længere er så interessant for opkøbere, hvorfor Horsens Børneteaterfestival helt tydeligt bliver en lokal festival, beregnet for de indfødte, og derfor bør betales af de indfødte på markedets vilkår på linje med, når de gerne vil have Stones til at spille.

Ydermere har Horsens indført en form for østarbejderpolitik inden for dansk børneteater. Horsens har den politik, at alle teatrene får diæter og kun delvis kompensation for deres deltagelse – 1.000 kr. pr. deltager (big deal) – forudsat teatret er medlem af BTS. Alle andre er at betragte som billige østarbejdere. De får kun diæter, og compensationen er at måtte komme til det forjættede land.

JEG FINDER DET helt uhyrligt, at Horsens kan melde ud, at alle er velkomne med deres forestillinger, derefter selekttere, for så at gøre forskel. Men det skyldes måske, at her har Horsens så endnu et kriterie at vælge forestillinger ud fra?!

*René Foshammer
Teatertruppen Replikken*

INDLÆG:

Hvor var I?

DEN 20. MARTS fejrede vi den internationale børneteaterdag.

Godt nok var vi ikke så mange herhjemme, men vi der var med, følte at vi var med i noget stort. Rundt om i hele verden fejres Den Internationale Børneteaterdag nemlig af tusinder af teatre i 82 lande.

Hvert år bliver der skrevet en tale til dagen, i år var den skrevet af Penina Mlama fra Tanzania, professor for scenekunst ved universitet i Dar Es Salaam. Talen var meget hjertegribende, nogle synes måske den var en smule patetisk. Men jeg tror, det er sådan en tale man får, hvis man spørger en afrikaner om at skrive den. De lever med nøden som vilkår og har AIDS, gadebørn og vold tættere inde på livet end os.

HVAD SKETE DER så her i lille Danmark?

Møllen holdt åben prøve på deres nye forestilling, 'En Storbyfortælling'. Byens borgere kom, og inden de overværede prøven, læste Connie Tronbjerg talen.

Teater Hund holdt også åben prøve på 'Tænk engang!'. De havde inviteret en børnehaveklasse, og efter prøven gav børnene respons på forestillingen. Der blev livligt diskuteret om, hvordan man kan påvirke sine tanker.

Batida var i Helsingør og gjorde her opmærksom på dagen, mens de spillede forestillingerne 'Spaghetti' og 'Et Godt Hjerte'.

Teatret ved Sorte Hest havde venligt sat deres scene til rådighed, trods det at de selv var ved at bygge en forestilling op, men det passede udmærket til TeaterTaskens forestilling, 'Abrahams Døtre', der netop foregår i et lille rodet kolonihavehus. Inden forestillingen læste Anders Malta Nielsen på 12 år talen, hvilket virkede meget stærkt på tilhørerne, da talen handler om børns vilkår i hele verden.

NATURLIGVIS VAR DER også et dansk teater uden for landets grænser den dag. Det Fortællende Teater var i Flensborg for at spille, og inden forestillingen fortalte Jesper La Cour om Børneteaterdagen og dens betydning verden over.

Pressen var meget glade for den internationale vinkel. Jyske Vestkysten, Frederiksborg Amts Avis og Flensborg Avis skrev alle om dagen.

Tænk – hvis vi bare er 15 teatre næste år, vil alle i hele Danmark samt Nordtyskland blive mindet om, hvilken betydning børneteater har.

TAK TIL ALLE JER, der var med. Håber alle I andre ASSITEJ-teatre vil være med næste år – her eller ude i den store verden.

*Karen Nielsen
Medlem af TeaterTasken og bestyrelsesmedlem i Dansk ASSITEJ*

Kath i (imponerende) udvalg

Gitte Kath er en institution i dansk børneteater og dansk plakatkunst. Som scenograf og iscenesætter hos Møllen har hun skabt mange store forestillinger, og alle er blevet fulgt til dørs af plakater af unik karakter – hvilket også dækker over, at man altid kan kende en Møllen-plakat.

Hun har dog også lavet plakater til andre teatre, DSB-plakater, frimærkeplakater, bogomslag m.m.

Med værket 'Unplugged design' har Gitte Kath nu lavet en opfølgning til '30 plakater af Gitte Kath' og '40 plakater af Gitte Kath'. Der er introtekster om kunstneren og værkerne ved Leif Hjernø og Erik Meistrup, men det er endnu bedre at læse Gitte Kath's egne små kommentarer ved de enkelte værker, hvorved man også får et indtryk af hendes særlige materialevalg. En fin og flot bog er det.

Gitte Kath: Unplugged design. 212 sider, kr. 325. Dansk Plakatmuseum i Århus.

Plakat til en teaterfestival i Skt. Petersborg: Violin på tallerken...

BØGER

Rundt om Lecoq

Den franske teatermand Jacques Lecoq (1921-99)

har haft stor betydning for teaterfolk og -kunst i sidste halvdel af det forrige århundrede gennem sine undervisningsmetoder og principper om kropsarbejde, bevægelsesmønstre osv. Simon Murray, der selv underviser i teater og performance ved University of Sunderland, kommer grundigt omkring Lecoqs liv, teorier og praksis – herunder arbejdet i Théâtre de Complicité og Mummenschanz – ligesom bogen slutter med praktiske øvelser med udgangspunkt i Lecoqs træningsideer.

Og så må man prøve at ignorere en noget tør og opgave-pædagogisk forestilling med et væld af 'i det følgende vil jeg påvise' og 'i det foregående har jeg argumenteret for'... *Simon Murray: Jacques Lecoq. Oversat af Torben Jetsmark. 115 s., kr. 198. Drama.*

Nye stykker fra Drama

Carsten Kressner: Den danske tragedie. 90 s., kr. 178. Doku-teater om mordet på den unge italienske turist på Nørrebro. Bl.a. opført på Plan-B og ved Festival 2006.

Carl Bjarne Skov: En menneskelig gud. 21 s., kr. 78. Debat-stykke om Guds eksistens.

Ina Bruhn: Med liv i egne hænder. 55 s., kr. 148. Om voldelig antiglobaliseringsaktivisme.

Andreas Garfield: Gidsler. 91 s., kr. 148. Unge idealisters indspærring af højrefløjspolitikere. Opført på Rockmaskinen 2006.

Astrid Salbaach: Fire spil. 185 s., kr. 198. Nye og ældre skuespil (Den usynlige by, Dansetimen, Spor i sandet & Skyggernes børn) m. introduktion af Birgitte Hessela.

Jan Sonnergaard: Liv og død på cafe Olvert Fischer. 84 s., kr. 148. Samfundssatire – opført på Mammuteatret efterår 2006.

Ludvig Holberg: Ulysses von Ithacia. 90 s., kr. 148. Nybearbejdning af klassikeren ved Bent Holm. Opført på Aarhus Teater 1999-2000.

Ina Bruhn og Jeannette Noer: Kvindelist og mandefald. 53 s., kr. 148. Ungdomsspil frit efter Aristofanes' 'Lysistrate'.

Caroline Cecilie Malling: Stol på Alice. Ungdomskomedie om ung piges problemer.

Mette Winge: Thomas K. 71 s., kr. 148. Nedslag i digterpræsten Kingos liv. Opført på Vendsyssel Teater 1999.

Vivian Nielsen: Prinsesserne. 148 s., kr. 198. Dramatisering

Scenisk naturalisme til studiebrug

Med teori og tekster, øvelser og prøveforløb forsøger Lars Kaaber i skrift at forklare det, der er lettest at vise fysisk: Hvordan man fremstiller naturalisme på scenen. Bogen er tiltænkt dramaundervisning på gymnasie-niveau og koncentrerer sig om at fremstille skuespillet som et praktisk håndværk.

Til det brug hører også et fyldigt arbejdshæfte med klassiske tekster, der praktisk er opdelt i tekster til henh. en kvinde og en mand; to kvinder samt to mænd.

Og således er der ikke længere nogen undskyldning for ikke at kaste sig over arbejdet med Shakespeare, Moliere, Ibsen og alle de andre...

Lars Kaaber: In character – scenisk naturalisme og dramatiske tekster. 160 s., kr. 168. Arbejdshæfte m. dramatekster. 135 s., kr. 198. Drama.

af Anne Marie Løns roman om to søre søstre. Opført på Vendsyssel Teater.

Terje Nordberg: Havets moder. 59 s., kr. 148. Børnespil om livsvilkårene i Grønland.

Jens Arentzen: Tre skuespil. 172 s., kr. 198. Stykkerne 'Forstanderinden' (opført på Grob 1999), 'Inandofcontrol' og 'Partivarecentralen' (opført på Husets Teater).

Mogens Kjær: Et eventyrligt måltid. 56 s., kr. 148. H.C. Andersen-figurer fra forskellige eventyr møder hinanden.

Kasper Hoff: De små marginaler. 64 s., kr. 148. Teaterstykke på baggrund af forskningsprojektet 'Veje ud af marginalisering' på RUC.

Kasper Hoff: Spis eller bliv spist (yeah!). 48s., kr. 148. Om dårskan, grådighed og kannibalisme. Blev opført i Turbinehallerne i nov-dec. 2006.

Aleksa Okamovic: Diamond /Dust/Shoes. 97 s. kr. 148. Familiefarce, opført på CaféTeatret 2006. Sammen med 'Restaurant d'Amour' på Odense Teater gav det Okamovic en Reumert-talentpris.

Emil Fogh Nielsen m.fl.: Dracula – blod er livet. 78 s., kr. 148. Klassisk fortolkning af originalværket.

Jakob Weiss: Håndbog i overlevelse. 91 s., kr. 148. Om det moderne menneskes stille misbrug og jagt efter nu'et. Opført på Teater Grob i dec.06/jan07.

Thomas Malling: Holmes, Sweet Holmes – et juleeventyr. 75 s., kr. 148. Conan Doyle-figurer på nye eventyr. Opført på Himmerlands Teater.

NAVNE&NOTER

Mariehønen – her med ungdomsforestillingen 'Boomerang' – bliver til teatret NEO. Foto: Mariehønen

Mariehønen bliver til NEO

Efter 25 år som Mariehønen er det slut. Teaterleder Erik Vinberg har fået bestyrelsen med på, at det velrenommerede teater fra Randers fremover skal lyde navnet NEO.

Det sker som en logisk konsekvens af teatrets repertoire, der ikke længe matcher et navn, som snarere leder tanken hen på småbørnsteater.

Mariehønenens profil er nu mere de provokerende ungdomsforestillinger – som

'Et stenkast herfra', 'Jasnas breve', 'Den 25. time' og senest 'Boomerang'.

Erik Vinberg fortæller, at det HAR givet problemer i forhold til formidlere og teaterkøb, og at det er den væsentligste årsag til navneskiftet.

Det nye navn, NEO, gælder fra august. Det er græsk og betyder meget passende 'NY' – og så klinger det jo også lidt sejt henimod 'The Matrix' og den slags...

De er der SKU alle fem...

Så fik Brian Mikkelsen udpeget de to sidste medlemmer til Scenekunststudvalget – og alle var på plads under den nys afviklede festival i Viborg.

Udpeget af kulturministeren: Afgående skuespilchef Mikkel Harder Munck-Hansen (formand) og teaterchef Peter Westphael.

Udpeget af Kunstrådets repræsentantskab: Skuespiller og instruktør Hans Henrik Clemensen, skuespiller Ellen Nyman og kulturråd Torsten Schenlaer.

Fagudvalget er beskikket fra 1. april 2007 til 31. marts 2011.

Mikkel Harder

Munck-Hansen

(f. 1967) har bl.a.

uddannet sig og arbejdet i Frankrig og England,

inden han vendte hjem til Danmark.

Fra 1994-2000 var han sammen med

Martin Tulinius leder af Kaleidoskop.

2000-2003 var an

dramachef i DR Radio

Drama. Er ansat som skuespilchef for Det Kongelige

Teater for en fire-årig periode fra 1. juli 2004 til 30. juni

2008.

Peter Westphael (f.1963)

er autodidakt skuespiller og var med til at stifte Mariehønen i Randers i 1982.

Siden 2000 har han været en meget initiativrig og

energisk leder af Randers Egnsteater.

Hans Henrik Clemensen (f. 1949), skuespiller, instruktør m.m., blev fejlagtigt benævnt næstformand i Dansk Skuespillerforbund i sidste nummers præsentation. Det HAR han været i mange år, men valgte for nylig at blive menigt medlem af bestyrelsen frem til den nylige generalforsamling i maj, hvor han udrådte efter 14 års fagligt virke.

Torsten Schenlaer

(f.1958) er svensk kulturråd

i Vilnius, Litauens hovedstad. Han

har senest været kunstnerisk leder på Dansstationen, Skånes

gæstespilsscene for moderne

dans, og han har virket som skuespiller, dramati-

ker, instruktør og producent – men IKKE som dan-

ser, som der fejlagtigt stod i sidste nummer af BTA.

Ellen Nyman (f. 1971) er uddannet på Skuespiller-skolen ved Århus Teater i 1997. Født i Eritrea. Ved siden af sit skuespil leder hun et politisk projekt, SPACEMPAIGN, som omfatter plakater, klistermærker, T-shirts og pressekort samt foredrag, fiktive artikler, spam-mail og aktioner.

Håbets Pris til Poul Fly Plejdrup

Institut for Folkeligt Teater uddeler sin Håbets Pris på Aasen Teater søndag den 27. maj.

Prisen gives til en 'person eller et teater, som har arbejdet for det menneskelige håb; vovet, kærligt, vulgært, alvorligt, poetisk...med gnistrende energi mod vanetænkningen, som er vor kulturs største trussel'.

I år går hæderen så til

Poul Fly Plejdrup, der er en af dansk børneteaters store og meget brugte scenografer.

Hans produktion tæller over 100 opsætninger.

Han har arbejdet for landsdelscener, for by- og regionalscener, i børneteateret, i kæmpe egns-

og friluftspil, men han har også haft tid til at lave teater med unge på en efterskole.

Plejdrups vej til teatret gik via Holbæk Kunsthøjskole og Det Jyske Kunstakademi, inden han i 1980

begyndte at arbejde for Filuren i Århus.

Sammen med Hans Rønne skaber han i midtfirserne børneteaterklassikeren 'Springtime'. Samtidig etablerede han, sammen med Henny Filbert, Bakdalgaard ved Odder som et kulturelt

væksthus til glæde for egnen og de turnerende børneteatre.

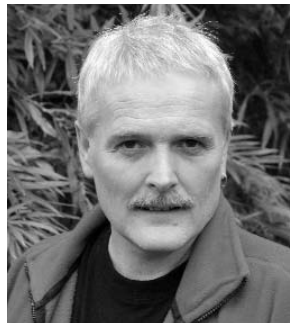
Fra halvfemsernes start spredte Poul Fly Plejdrup sine aktiviteter. Snart arbejdede han i det store format som i 'Nicholas Nickleby' på Odense Teater, hvor den store scene og sal blev til en kæmpescenografi. Snart tog han fat i det helt nære og enkle i en soloforestilling til Corona Danseteater.

'Han er her, der og alle vegne. Den ene forestilling efter den anden bliver sendt på turne, over brædderne, ud i verden'. Poul Fly Plejdrup er som scenografen sand for-

vandlingens mester. Han tør tro på det, hans indre øjne fortæller ham, han tør sætte det i scene, han kan ikke lade være, som Instituttet skriver i sin begrundelse.

Håbets Pris er som vanligt et kunstværk, skabt personligt til Poul Fly Plejdrup af Klaus Tams fra maskehuset Chatwin

Initiativtagerne til prisen meddeler i øvrigt, at Håbets Pris fremover uddeles hvert andet år i Danmark og hvert andet år i USA.

Poul Fly Plejdrup får Håbets Pris for bl.a. sit store virke inden for dansk børneteater

Holdet bag 'BLAH BLAH BLAH': Folmer Kristensen, Tove Bornhøft og Poul Jepsen. Foto: Rio Rose

Præmie til Tove Bornhøft

Statens Kunstfond – Udvalget for Film og Scenekunst uddeler præmier til værker og kunstnere, som har gjort sig særligt bemærket i 2006. Blandt dem er Teater Rio Roses kunstneriske leder, Tove Bornhøft, der præmieres for sin instruktion af forestillingen 'BLAH BLAH BLAH'.

I motivationen hedder det om Tove Bornhøft:

'Hun har med 'BLAH BLAH BLAH' hos Teater Rio Rose lavet en iscenesættelse, der udfordrer både børn og voksne. Via forestillingens sprog og poetiske situationer, skaber hun tilgang til svære filosofiske emner som selvbedrag og livsløgn – det hele set igennem en skæv, humoristisk og meget menneskelig optik'.

'BLAH BLAH BLAH' kan bla på Teater Zeppelin i København i 8-13. september 2007. Se www.riorose.dk

En Reumert til Marionetteatret i Kongens Have

Søndag den 13. maj dannede Det Kgl. Teater atter ramme om uddeling af 21 scene-kunstpriser i form af Årets Reumert

I kategorien Årets Børneteaterforestilling var de nominerede Corona La Balance med den meget roste interaktive 'IRL – In Real Life', Dansk Rakkerpak med gadeteaterdramaet 'Til døden jer skiller' og Marionetteatret i Kongens Have med 'Frikvarter'

Og Reumert-komiteen diverterede med en forsinket, men givet meget kærligkommen jubilæumsgave, da Marionetteatret løb med Reumert-prisen. 'Frikvarter' var afslutningsforestilling, da det stationære og gratis teater i Kongens Have i Dronningens København havde 40 års jubilæum..

'Frikvarter' er en lille poetisk perle, der har kittelmanden Carl Press som omdrejningspunkt på den lille scene, mens Maria Garde og Poul Arne Kring som dukkeførere flytter rundt på kasser og andre objekter.

Forestillingen er skabt af Marionetteatrets leder gen-

nem 39 år, Birte Norst, der også har instrueret. Rolf Søborg Hansen var med-scenesætter og stod tillige for scenografi og dukker.

I Reumert-juryens motivering hedder det:

'Det er det store kasseflip, når Marionetteatret i Kgs. Have lader manden ved samlebåndet drømme sig væk. Alle hans regelret rulende kasser går agurk, leger tyrefægtning, baskende spøgelse eller bebopende jazztrio. Poesi og komik på højt plan'.

Marionetteatret i Kongens Have er en helt unik institution. Et friluftsteater, der spiller gratis to gange om dagen – og kun i sommermånederne. Teatret har ureguleret adgang til ca. 200 siddende og et ubegrænset antal stående tilskuere – og teatret opgør selv den årlige gennemstrømning til imponerende 40.000 småbørn og deres voksne.

Nu kan Reumert-prisen

lune hos Marionetteatret, indtil det lille friluftsteater åbner den nye sæson 1. juni med 'CirkaCirkus'.

Vredt brev

Der var også lidt børneteaterdrys over andre kategorier. Som Årets Scenograf var Christian Q. Clausen nomineret for sit arbejde til 'Sørøverskibet Dødens Pøl-

se', der har spillet på Det Lille Teater. Han har i øvrigt osse lavet scenografi til Dansk Rakkerpaks 'Til døden jer skiller'.

Og i kategorien Årets Store Lille Forestilling gik Reumert til en co-produktion ml. Svalegangen og Teatret. Vel er det en voksenforestilling, men Hans Rønne og Folmer Kristensen – der medvirker sammen med

Kristian Holm Joensen og Stine Schröder i Lars Knutzons iscenesættelse – er nok så kendte i børneteaterregi.

Det kunne dog næppe formilde organisationen Uafhængige Scenekunstnere, der med Katrine Karlsen som pennefører sendte et åbent brev til Reumert-komiteen, hvori man harcelerede over børneteatrets

Carl Press i den nu Reumert-belønnede 'Frikvarter'. Foto: Marionetteatret

stedmoderlige behandling – og hvori det bl.a. hed:

'Eksempelvis er børne- og ungdomsteatret et stort og aktivt teaterlandskab med masser af eksperimenter og nyskabelser. Dette område er som bekendt kun repræsenteret med en kategori, nemlig 'Årets Børneteater' – på trods af, at det danske børneteater nyder stor beundring i udlandet og har en misundelsesværdig høj belægningsprocent. Børneteatret står generelt meget lavt i teatersynligheden, men ikke desto mindre leverer det dagligt præstationer over hele landet og har derved stor indflydelse på den 'teatersproglige opdragelse' af landets yngste og dermed kommende voksne teatergængere. Når så denne eneste nominering bliver skåret ud af den tv-transmitterede udgave af arrangementet, og heller ikke er synlig i pressen i dagene efter, er det klart, at vi oplever det som en mangel, grænsende til det respektløse'.

ÅRETS JULEFORESTILLING – FRA 8 ÅR

NØDDE KNÆKKEREN

Kæmpe breakdance brag af holdet bag *Slumprinsessen og de 7 smalltimehustlers* med bl.a. **Jimmy Jørgensen** og nogle af verdens bedste breakdancere

STORE SCENE

23.11 – 31.12.07

Skoleforestilling

26.11 – 29.11 + 03.12 – 05.12 + 10.12 kl. 12

Pris 65 kr.

(refusionsberettiget)

Verdensklasse Weekendavisen *****

R-E-S-P-E-K-T BT *****

Et brag af en forestilling Berlingske Tidende

FORESTILLINGEN OM KEJSERENS NYE KLÆDER

EN OPDAGELSESTUR I ET EVENTYRLIGT TEATER – fra 6 år
Aarhus Teater i samarbejde med
Corona La Balance – Statsensemble for børneteater

AARHUS TEATER
01.10 – 05.10 + 08.10 – 12.10.07 kl. 10

Pris 65 kr.
(refusionsberettiget)

Corona La Balance
statsensemble for børneteater

AARHUS TEATER

Horsens Børneteaterfestival 2007 - 14. - 16. september

Årets Børneteaterfestival i Horsens gæstes af omkring 50 professionelle teatre, der i løbet af weekenden spiller over 150 forestillinger for alle aldersklasser.

Billetbestilling for arrangører og teaterfaglige repræsentanter (man. – tors. 9-13, fre. lukket. Lukket i ugerne 27-31)

Halvdelen af billetterne til forestillingerne er reserveret til arrangører og teaterfaglige repræsentanter for det professionelle børneteater. Der udleveres maksimalt 2 billetter til den enkelte forestilling. Der kan allerede nu bestilles billetter.

Billetbestilling for publikum (man. – tors. 9-13, fre. lukket)

I weekenden den 18. - 19. august kl. 10-16 holder billetbestillingen ekstraordinært åbent. Her åbnes der for reservation af billetter for det øvrige publikum. Der kan maksimalt be-
stilles 5 billetter pr. forestilling, (3 stk. til forestillinger for 1½-4 år), og der kan maksimalt bestilles til i alt 4 forestillinger.

Billettelefon og oplysninger om festivalen: 70 11 14 11

Se også det opdaterede program på www.boerneteaterfestival.dk

Weekendprogram

Fredag					Nørregaards Teater	Ka' du fløjte Johanne	6-9 år	13.30	55 min.	Biblioteket, 2. sal
Batida	Grande Finale	familie	16.00	60 min.	Jytte Abildstrøms	Som Ærtehal	3-6 år	13.45	45 min.	Midtbysk./lok. 512
Munk & Pollner	Ene men Stærk	13 år og op	16.15	40 min.	Teater Refleksion	Kasse-Madsen	5-10 år	14.00	45 min.	Kunstmuseum, billedskl.
Teater 83	Årstiderne	1½-4 år	16.30	30 min.	Randers Egnsteater	Under Mit Træ	1½-4	14.30	35 min.	Midtbysk./lok. 218
Nørregaards Teater	Genklang	2-5 år	16.30	35 min.	Carlsen & Ko	Muh eller Mæh	1½-4 år	14.30	35 min.	Midtbysk./Formning
Randers Egnsteater	Eksemplardrenge	6-12 år	16.30	50 min.	Dansk Rakkerpak	Bokseren & Ballarinaen	6 år og op	14.30	55 min.	HNT, pladsen
Teatret	Zé Mandro og Døden	6-9 år	16.30	45 min.	Teater Trekanten	Lille frk. Lupin	2-5 år	14.45	35 min.	Håndværkf, Rød Salon
Teaterkompagniet	Alice i Eventyrland	7-12 år	16.30	45 min.	DRT	To med det hele	6-12 år	15.00	50 min.	Biblioteket, mødesalen
Det Lille Verdensteater	Rosen	1½-4 år	16.45	30 min	Svantevit	Mozart	5 år og op	15.15	45 min.	Midtbysk./lok 203-04
Comedievognen	Verdens rigeste tosse	4-10 år	17.00	40 min.	Corona la Balance	IRL – In Real Life	13 år og op	15.30	70 min.	Fritidscentret
Carlsen & Ko	Muh eller Mæh	1½-4 år	17.00	35 min.	Teater 83	Årstiderne	1½-4 år	15.30	30 min.	Rådhusortvet
AbstraXteater	Verbale Piller	15 år og op	17.00	30 min.	Randers Egnsteater	Voyeur [voa'jœ-r]	15 år og op	15.30	50 min.	Midtbysk./håndarb.
Teater Neo/Mariehønen	Miraklernes Tid	10-14 år	17.00	45 min	Fair Play	Et ord er et ord	3-6 år	15.30	40 min.	Kilden, sal 2
DRT	To med det hele	6-12 år	17.00	50 min.	Batida	En Hvid mand	8 år og op	15.30	55 min.	Midtbysk./D-gym.
Asterions Hus	Herkules	6 år og op	17.00	50 min.	Carte Blanche	Løvspring	5 år og op	15.45	45 min.	HNT, Sal Monella
Det Fortællende Teater	Musikanterne	4 år og op	17.00	50 min.	Vestvolden	Shakespeare på afveje	14 år og op	15.45	75 min.	Kilden salen
Teatret Lampe	Pigen, der rejste sin vej	6-11 år	17.15	45 min	Thalias Tjenere	Sans	5 år og op	15.45	50 min.	Håndværkerf. Salen
Undergrunden	Operaen om Rødhætte	3-8 år	17.30	40 min.	Morgana	Eventyr på afveje	6-12 år	16.00	40 min.	Lille Midt, nedre gym.
Gruppe 38	Poul sine høns	6 år og op	17.30	50 min.	Lille Turnéteater	Kling Klang	2-8 år	16.00	40 min.	Midtbysk./fælleslok.
Teater Hund	Tænk Engang	5-12 år	17.30	50 min.	Teater 83	I begyndelsen	6-9 år	16.00	40 min.	Kilden, Sal 1
Jytte Abildstrøms	Som Ærtehal	3-6 år	17.30	45 min.	Det Fortællende Teater	Absalon	9 år og op	16.00	50 min.	Kunstmuseum, 1. sal
Odsherred Teater	Rejsen hjem	11 år og op	17.30	45 min.	Dansk Rakkerpak	Bokseren & Ballarinaen	6 år og op	16.30	55 min.	HNT, pladsen
Slapstick	Brandbil no. Fire	familie	17.30	55 min.	Rio Rose	Blah, blah, blah	10 år og op	16.30	55 min.	Midtbysk./P-gym.
Teater Møllen	En Storbortælling	12 år og op	17.30	50 min.	Søndag					
Thalias Tjenere	Sans	5 år og op	18.00	50 min.	Rio Rose	Blah, blah, blah	10 år og op	9.30	55 min.	Midtbysk./P-gym.
Patrasket	Trådløs	4 år og op	18.00	65 min.	Corona la Balance	IRL – In Real Life	13 år og op	9.30	70 min.	Fritidscentret
Teater Refleksion	Kasse-Madsen	5-10 år	18.00	45 min.	Teater 2-Tusind	På Flugt	12 år og op	9.45	75 min.	Håndværkerf. salen
Teater Kimbri	Ravnen	8-12 år	18.15	45 min.	Thalias Tjenere	Den store Bastian	5 år og op	10.00	45 min.	HNT, pladsen
Lørdag					Lille Verdensteater	Et Teselskab	4-10 år	10.00	45 min.	Kunstmuseum, billedskl.
Skægspire	... om Jonas	6-10 år	9.00	45 min.	Svantevit	Mozart	5 år og op	10.00	45 min.	Midtbysk./lok 203-04
Teaterkompagniet	Alice i Eventyrland	7-12 år	9.00	45 min.	Morgana	Eventyr på afveje	6-12 år	10.00	40 min.	Lille Midt, nedre gym.
Teater Kimbri	Ravnen	8-12 år	9.15	45 min.	Teater Trekanten	Lille frk. Lupin	2-5 år	10.00	35 min.	Håndværkf, Rød Salon
Gruppe 38	Poul sine høns	6 år og op	9.15	50 min.	Teater Møllen	Natcirkus	6-14 år	10.00	45 min.	HNT, Kvium Salen
Teater Neo/Mariehønen	Miraklernes Tid	10-14 år	9.30	45 min	Jytte Abildstrøms	Gubben og Æslet	1½-4 år	10.00	30 min.	Midtbysk./lok. 512
Randers Egnsteater	Eksemplardrenge	6-12 år	9.30	50 min.	Teater 83	I begyndelsen	6-9 år	10.00	40 min.	Kilden, Sal 1
Comedievognen	Verdens rigeste tosse	4-10 år	9.30	40 min.	Madam Bach	Regn	½-6	10.15	30 min.	Midtbysk./lok. 302
Teatret Lampe	Pigen, der rejste sin vej	6-11 år	9.30	45 min	Fair Play	Et ord er et ord	3-6 år	10.30	40 min.	Kilden, sal 2
Jytte Abildstrøms	Som Ærtehal	3-6 år	9.30	45 min.	Skægspire	Vals	3-8 år	10.30	40 min.	Biblioteket, mødesalen
Asterions Hus	Herkules	6 år og op	9.45	50 min.	Asterions Hus	Iliaden	14 år og op	10.45	50 min.	HNT, Scenen
Det Fortællende Teater	Musikanterne	4 år og op	10.00	50 min.	Limfjordsteatret	Undreland	7-12 år	11.00	75 min.	Lille Midt, øvre gym.
Nørregaards Teater	Genklang	2-5 år	10.00	35 min.	Carte Blanche	Løvspring	5 år og op	11.00	45 min.	HNT, Sal Monella
Teater Hund	Tænk Engang	5-12 år	10.00	50 min.	Batida	En Hvid mand	8 år og op	11.00	55 min.	Midtbysk./D-gym.
Aspendos	Totte Bygger	1½-4 år	10.00	35 min.	Det Fortællende Teater	Absalon	9 år og op	11.00	50 min.	Kunstmuseum, 1. sal
Teater 2-Tusind	Det hungrende Bæst	9-12 år	10.00	50 min.	Fair Play	Ved siden af	7 år og op	11.15	45 min.	Håndværkerf. salen
Undergrunden	Operaen om Rødhætte	3-8 år	10.00	40 min.	Randers Egnsteater	Voyeur [voa'jœ-r]	15 år og op	11.30	50 min.	Midtbysk./håndarb.
Teater 83	Årstiderne	1½-4 år	10.15	30 min.	Vestvolden	Shakespeare på afveje	14 år og op	11.30	75 min.	Kilden salen
Teater Møllen	En Storbortælling	12 år og op	10.15	50 min.	Lille Turnéteater	Kling Klang	2-8 år	11.30	40 min.	Midtbysk./fælleslok.
Odsherred Teater	Rejsen hjem	11 år og op	10.15	45 min.	Nørregaards Teater	Ka' du fløjte Johanne	6-9 år	11.45	55 min.	Biblioteket, 2. sal
Randers Egnsteater	Under Mit Træ	1½-4	10.15	35 min.	Teater 83	I begyndelsen	6-9 år	12.00	40 min.	Kilden, Sal 1
Carlsen & Ko	Muh eller Mæh	1½-4 år	10.30	35 min.	De Røde Heste	Noas Ark	8 år og op	12.00	45 min.	Sct Ibs Skole
Slapstick	Brandbil no. Fire	familie	10.30	55 min.	Jytte Abildstrøms	Gubben og Æslet	1½-4 år	12.30	30 min.	Midtbysk./lok. 512
Teatret	Zé Mandro og Døden	6-9 år	10.30	45 min.	Teater 2-Tusind	På Flugt	12 år og op	12.45	75 min.	Håndværkerf. billedskl.
Teater Refleksion	Kasse-Madsen	5-10 år	10.30	45 min.	Lille Verdens Teater	Et teselskab	4-10 år	12.45	45 min.	Kunstmuseum, billedskl.
Munk & Pollner	Ene men Stærk	13 år og op	10.45	40 min.	Morgana	Eventyr på afveje	6-12 år	13.00	40 min.	Lille Midt, nedre gym.
DRT	To med det hele	6-12 år	11.00	50 min.	Thalias Tjenere	Den store Bastian	5 år og op	13.00	45 min.	HNT, pladsen
Patrasket	Trådløs	4 år og op	11.00	65 min.	Svantevit	Mozart	5 år og op	13.00	45 min.	Midtbysk./lok 203-04
AbstraXteater	Verbale Piller	15 år og op	11.00	30 min.	Corona la Balance	IRL – In Real Life	13 år og op	13.00	70 min.	Fritidscentret
Teater Neo/Mariehønen	Miraklernes Tid	10-14 år	11.15	45 min	Teater Møllen	Natcirkus	6-14 år	13.00	45 min.	HNT, Kvium Salen
Teater Kimbri	Ravnen	8-12 år	11.15	45 min.	Skægspire	Vals	3-8 år	13.00	40 min.	Biblioteket, mødesalen
Teaterkompagniet	Alice i Eventyrland	7-12 år	11.15	45 min.	Rio Rose	Blah, blah, blah	10 år og op	13.00	55 min.	Midtbysk./P-gym.
Gruppe 38	Poul sine høns	6 år og op	11.30	50 min.	Lille Turnéteater	Kling Klang	2-8 år	13.15	40 min.	Midtbysk./fælleslok.
Randers Egnsteater	Eksemplardrenge	6-12 år	11.30	50 min.	Teaterkompagniet	Alle ka' li' mig	12 år og op	13.30	50 min.	Kilden, salen
Comedievognen	Verdens rigeste tosse	4-10 år	11.30	40 min.	Teater Trekanten	Lille frk. Lupin	2-5 år	13.30	35 min.	Håndværkf, Rød Salon
Thalias Tjenere	Sans	5 år og op	11.45	50 min.	Carte Blanche	Løvspring	5 år og op	13.30	45 min.	HNT, Sal Monella
Asterions Hus	Herkules	6 år og op	11.45	50 min.	Det Fortællende Teater	Absalon	9 år og op	14.00	50 min.	Kunstmuseum, 1. sal
Det Fortællende Teater	Musikanterne	4 år og op	12.00	50 min.	Randers Egnsteater	Voyeur [voa'jœ-r]	15 år og op	14.00	50 min.	Midtbysk./håndarb.
Batida	Grande Finale	familie	12.00	60 min.	De Røde Heste	Noas Ark	8 år og op	14.00	45 min.	Sct Ibs Skole
Teater Hund	Tænk Engang	5-12 år	12.00	50 min.	Madam Bach	Regn	½-6	14.00	30 min.	Midtbysk./lok. 302
Munk & Pollner	Ene men Stærk	13 år og op	12.15	40 min.	Nørregaards Teater	Ka' du fløjte Johanne	6-9 år	14.15	55 min.	Biblioteket, 2. sal
Odsherred Teater	Rejsen hjem	11 år og op	12.30	45 min.	Fair Play	Et ord er et ord	3-6 år	14.00	40 min.	Kilden, sal 2
Undergrunden	Operaen om Rødhætte	3-8 år	12.30	40 min.	Limfjordsteatret	Undreland	7-12 år	14.30	75 min.	Lille Midt, øvre gym.
Det Lille Verdensteater	Rosen	1½-4 år	12.30	30 min	Batida	En Hvid mand	8 år og op	14.30	55 min.	Midtbysk./D-gym.
Skægspire	... om Jonas	6-10 år	12.45	45 min.	Fair Play	Ved siden af	7 år og op	14.30	45 min.	Håndværkerf. salen
Teatret	Zé Mandro og Døden	6-9 år	13.00	45 min.	Asterions Hus	Iliaden	14 år og op	14.30	50 min.	HNT, Scenen
Aspendos	Totte Bygger	1½-4 år	13.00	35 min.	Jytte Abildstrøms	Gubben og Æslet	1½-4 år	14.30	30 min.	Midtbysk./lok. 512
AbstraXteater	Verbale Piller	15 år og op	13.00	30 min.	Vestvolden	Shakespeare på afveje	14 år og op	15.15	75 min.	Kilden salen
Teater Møllen	En Storbortælling	12 år og op	13.15	50 min.						
Teater 2-Tusind	Det hungrende Bæst	9-12 år	13.30	50 min.						